

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ

ΟΙ ΜΑΝΤΕΙΣ ΤΟΥ ΠΑΝΑΜΑ

νας ἀπ' αὐτοὺς ἐπληγῃ καὶ ὁ
 λασσα, παρὰ τῆς ὑπεράνθρωπης
 προσπάθειας τῶν ναυτῶν νὰ τὸ
 ἔσται ἡ προφητεία τῶν
 γράφων αὐτῶν μάντεων περιε-
 θευσε κατὰ γράμμα. ἐπαλή-

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

ΜΙΑ ΦΟΒΕΡΗ ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΑΠΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥΣ

Ο Ρώσος έμπορος των χαλιών. Η μυστηριώδης νυκτερινή σύλληψη. Η εξαφάνισις του ξένου. Το πτώμα του αγνώστου. Η ανακάλυψις του μυστηρίου και η σύλληψις των χωροφυλάκων. Τα βασανιστήρια εις ενέργειαν. Έξήντα δο' οφονίες, κλπ.

Τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1885 ἔνας Ρώσος ἔμπορος, ὀνόματι Ἰωσήφ Ἀδράμοβιτς, ἔφθασε ἐνὰ βράδυ στὸ Πιρότ. Ἦς Σερβίας γὰρ ἡ ἀγοράς μιά ποσότητα χαλιῶν καὶ ὑφασμάτων ποὺ κτερομαζεύονται εἰδικῶς ἐπὶ τὴν περιφέρεια ἐκεῖνη. Ἦσαν πολλὰ χρόνια ποὺ ὁ Ἀδράμοβιτς ἔκανε καθὲς φθινόπωρον τὸ ταξίδι αὐτό, γιὰ εἰς εἰδικεὺς ἐπὶ τὸ ἐμπόριον ἐκεῖνο.

Τὸ ἴδιον βράδυ ποὺ ἔφθασε στὸ Πιρότ κατέλυσε σ' ἐνα ξενοδοχεῖο ὅπου ἔπειτα ἀπὸ λίγων ὥρᾶς οἱ ἔμποροι μὲ τοὺς ὁποίους εἶχε συναλλαγὰς καὶ ποὺ εἶχαν εἰδοποιηθῇ ἐν τῇ μεταξὺ γὰρ τὴν ἀφιξίαν τοῦ ἔφθασαν γιὰ νὰ συνεννοηθῶν μαζὺ τοῦ.

Ἐμείναν κοντὰ τοῦ ἀρκυτῆ δι-
ρα συζητῶντας φιλικῶς, ὅπως πάν-
τα, καὶ ἀργὰ τὴν νύκτα κα-
τὰ τὰς δέκα τὴν καληνύ-
κτισαν καὶ ἔφυγαν ἀφ' οὗ
συμφώνησαν νὰ ξινασ-
ναντηθοῦν τὸ πρωὶ τῆς ἐ-
πομένης.

Ὁ Ἀδράμοβιτς εὐχαρι-
στημένος γιὰ τὴν συνεννόη-
σιν τοῦ μὲ τοὺς ἐμπόρους
εἶχαν πάει κατ' εὐχὴν, ἐ-
τοιμαζόμενοι νὰ πᾶν νὰ κοι-
μηθῇ, ὅταν ἀνοίξῃ ἡ πόρτα
τῆς αἰθούσης τοῦ ξενοδο-
χείου καὶ παρουσιάσθησαν
δύο χωροφύλακες. Πῆγον
στὸ διευθυντὴ τοῦ ξενοδο-
χείου καὶ τὸν ρώτησαν
ποιὸς εἶνε ὁ Ἰωσήφ Ἀ-
δράμοβιτς. Ὁ διευθυντὴς
τοὺς τὸν ἔδειξε.

Τότε οἱ χωροφύλακες
πλησίασαν τὸν Ρώσο ἔ-
μπορον καὶ τοῦ εἶπαν ὅτι
εἶχαν διαταγὴ ἀπ' τὸν νο-
μάρχην νὰ τὸν πάρουν καὶ
νὰ τὸν πᾶν ἐπὶ τὴν νομαρχία.

— Μὰ... τίτοια ὥρα;
ρώτησε ἐκπληκτός ὁ Ἀ-
δράμοβιτς.

— Μάλιστα.
— Ἀφήστε ἀπόψε, καὶ αὔριο
πηγαίνω μόνος μου πρωὶ πρωί.

— Ἔχουμε διαταγὴ νὰ σᾶς δ-
δηγήσουμε ἀπόψε.

— Τί μέλει ὁ κύριος νομάρχης;
— Δὲν ἔβρουμε.

— Κι' ἂν ἔρην' ὁ νάρ' ὁ;
— Ἔχουμε διαταγὴ νὰ σᾶς
πᾶμε ἔστω καὶ διὰ τῆς βίας.

— Μὲ ἄλλους λόγους μὲ συλ-
λαμβάνετε;

— Δὲν σᾶς συλλαμβάνουμε, ἀλ-
λὰ πρέπει νὰ σᾶς ὁδηγήσουμε ἐ-
κεῖ ἀπόψε.

— Περιέργω! εἶπε ὁ Ἀδρά-
μοβιτς.

Καὶ ἀφ' οὗ σκέφθηκε λίγο ἔ-
ναιπε στοὺς χωροφύλακες.

— Ἀκούστε, ἀδελφοί μου. Ὁ-
ρίστε τὸ διαβατήριόν μου καὶ τὰ
ἄλλα χαρτιά μου, ἐντάξει. Κυτ-
τάτε τα καὶ μόνοι σας. Ἐγὼ ὁ-
ποῖτος δὲν μπορεῖ νὰ εἶμαι, γι-
αὶ ἔλοι μὲ ἔβρουσαν καλὰ καὶ ἔδω-
κα ἐπὶ τὴν Ρωσσία. Τί μὲ θέλει ὁ νο-
μάρχης; Πηγαίνετε καὶ πῶστε
τοῦ ὅτι τὸ πρωὶ θύρῃς μόνος μου,
ἢ ἂν δὲν ἐμπιστευόσαστε ἐλάτε
τὸ πρωὶ νὰ μὲ πάρτε σεις οἱ ἱ-
διοί. Ἀλλὰ μὴ φορὰ ἀπόψε μοῦ
εἶνε ἀδύνατον νὰρθῶ, γιὰ τὸ
πρωὶ σὲς ἔξω πρέπει νὰ δρίσκου-
μαι ἔδω ποὺ θάρθουν μερικοὶ ἔμπο-
ροι ντόπιοι νὰ μοῦ παρᾶδῶσουν
ἐμπορεύματα ποὺ τοὺς παρήγγει-
λα ἀπόψε.

— Ἐμεῖς δὲν ἔβρουμε τίποτε
ἀπ' ἐλα αὐτά, εἶπαν οἱ χωροφύ-
λακες μὲ ὅπως ἐντονο καὶ αὐστηρῶς

ΞΕΝΗ ΚΑΛΟΤΕΧΝΙΑ

Μία εὐχάριστη παρτίδα.

Ἐρχεσθε ἢ δὲν ἔρχεσθε;

Ὁ διευθυντὴς Ἀδράμοβιτς σὰν
νὰ τὸν συγκαταθεῖ καὶ ποὺ καλὸ
προαίσθημα κόντισε ἐκείνην δι-
στάζοντας. Μίλησε πάλι στοὺς χω-
ροφύλακες παρακλητικῶς, ἔπειτα
ἀπειλητικῶς, τοὺς εἶπε ὅτι τὴν ἑλ-
λη μέρα θὰ διαμαρτυρηθῇ στὸν
Ρώσο πρόξενο διὰ τὴν παράνομη
σύλληψιν τοῦ, ἀλλὰ τέλος ἀναγκά-
σθηκε νὰ ὑποκύβῃ.

Φόρεσε τὸ καπέλλο του καὶ τὸ
πανωφόρι του καὶ τοὺς ἀκολού-
θησε.

Ἀπὸ τότε δὲν ξαναφάνηκε πει-
στὸ ξενοδοχεῖο οὐτε κανεὶς τὸν εἶ-
δε πούθεν.

Τὴν ἑλὴν μέρα τὸ πρωὶ παρου-
σιάζονταν στὸ ξενοδοχεῖο καὶ τὸν

ζήτησαν οἱ ἔμποροι τοῦ Πιρότ μὲ
τοὺς ὁποίους εἶχε συνεννοηθῇ τὴν
περασμένη νύκτα, καὶ ἔφεραν μᾶ-
λιστα μαζὺ τοὺς καὶ τὰ ἐμπορεύ-
ματα ποὺ τοὺς εἶχε παραγγείλει.

Ὁ ξενοδόχος τοὺς εἶπε τί εἶχε
συμβῆναι καὶ οἱ ἔμποροι κάθησαν νὰ
τὸν περιμένουν. Πέρασε ὅλο τὸ
πρωί, ἔφθασε τὸ μεσημέρι καὶ τέ-
λος τὸ ἀπόγευμα, καὶ ὁ Ἀδράμο-
βιτς δὲν φαινόταν πούθεν. Τότε
οἱ ἔμποροι ἀνησυχῶσαν καὶ ἀπε-
φάσισαν νὰ πειροσασθοῦν στὸν
νομάρχην γιὰ νὰ τὸν ρωτήσουν ἐν-
συντομῇ καὶ τί ἀπέγινε ὁ Ρώ-
σος φίλος τους. Ὅταν ὅμως ἔφθα-
σαν ἐπὶ τὴν νομαρχία, ἔμαθαν ὅτι ὁ
νομάρχης εἶχε πολλὰς μέρες ποὺ
ἔλειπε μὲ ἀδεια. Παρασιόσθησαν
λοιπὸν στὸν «πομόζνικ», τὸν ὑπο-
νομάρχην, τοῦ ἀνέφεραν τὴν νυκτε-

λῆσιν καὶ μαζὺ μὲ τοὺς τρεῖς
χωριάτες, πῆγαν ἐπὶ τὴν ρεμμα-
τικὴν δὲ ποὺ δρίσκονταν τὸ
πτῶμα. Ἐφαγε μέσ' αὐτὸς τὸ
πῶμα καὶ ὅπως ἔφαγε ἕνα δια-
βάτηριον καὶ ἄλλα χαρτιά ἀπ' τὰ
ὅποια φαινόταν ὅτι τὸ πῶ-
μα ἦταν Ρώσος ὑπὸ τὴν ὀψίαν
καὶ ὀνομαζόταν Ἰωσήφ
Ἀδράμοβιτς.

Φυσικῶς ἀνέφερε ἀμέσως
τὸ πρᾶγμα ἐπὶ τὴν ἐκδίωξιν τῆς
Ἀστυνομίας τοῦ Πιρότ, ἐ-
ποὺ μετέφερε τὸ πῶμα. Ὁ
ξενοδόχος καὶ οἱ ἔμποροι ἀ-
νεγνώρισαν ἀμέσως ὅτι ἦταν
τὸ πῶμα τοῦ Ἀδράμοβιτς καὶ
ἀνέφεραν ὅτι δεκαπέντε
μέρες πρὶν τὸν εἶχαν συλ-
λάβει τὴν νύκτα δύο χωρο-
φύλακες.

Ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυ-
νομίας ἔβαλε τὸν ξενοδόχον
καὶ τοὺς ὑπαλλήλους ποὺ
εἶχαν παρευρεθῇ ἐπὶ τὴν σύλ-
ληψιν νὰ κυττάξουν ὅλους
τοὺς γυροφύλους ποὺ εἶχε
ἐπὶ τὴν δύναμίν του. Καὶ τοὺς
βρῆκαν πράγματι.

Οἱ δύο χωροφύλακες συνελή-
φθησαν ἀμέσως. Ἐπὶ τὴν ἀρχὴν
προσάβησαν νὰ ξεφύγουν μὲ διάφο-
ρας δικαιολογίας. Τὴν ἐποχὴν δ-
μως ἐκεῖνη ἡ Σερβικὴ Ἀστυνο-
μία ἔβρουσε ἀνακρίσεις καὶ ἔ-
βλεπε τοὺς κατηγορουμένους νὰ
μὴ μαρτυρᾶν τὴν ἀλήθειαν, χρησι-
μοποιῶντας διάφορα βασανιστήρια.

Κι' ἐτοί οἱ δύο χωροφύλακες ἀ-
ναγκάσθησαν νὰ ἐμολογήσουν ὅ-
λη τὴν ἀλήθειαν.

Ἐπὶ τὴν ἐκδίωξιν τοῦ Ἀδράμο-
βιτς ὁ ὑπαστυνόμος τους, ποὺ τοὺς
εἶχε δώσει μάλιστα καὶ ἱγγραφήν
διαταγῇ, κανονικῶς καὶ σφραγι-
σμένην. Ἡ διαταγὴ ἐκεῖνη ὅριζε
νὰ συλληφθῇ ὁ Ἀδράμοβιτς καὶ νὰ

γὰ τὰς παραγγέλεις ἐκεῖνες.

Ἐτοί κανένας δὲν ἐνδιαφέρθη-
κε γιὰ τὴν τύχην τοῦ διυστεροῦ
Ρώσου ἐμπόρου, τοῦ ὁποίου ἡ ἐ-
ξαφάνισις θὰ ἔμενε μυστηριώδης,
ἂν ἔπειτα ἀπὸ καμμιὰ δεκαπεντα-
ριάς μέρες τρεῖς Σέρβοι χωριάτες
καθὼς περνοῦσαν ἀπὸ μιά ἀπό-
μερην ρεμματικὴν, ἀρκετὰς ὥρας
μετὰ τὸν ὑπαστυνόμον σκότωσαν τὸν
διυστερὸν Ρώσον καὶ ἀφ' οὗ πῆραν
ἐλα τὰ λεφτὰ ποὺ βρῆκαν ἐπάνω
τοῦ τὸν ἔθαψαν γιὰ νὰ συγκαλύ-
ψουν τὸ ἐγκλήμα τους.

Οἱ δύο χωροφύλακες ὁμολόγη-
σαν ἀκόμη καὶ ὁ ὑπαστυνόμος μα-
ζὺ μὲ πέντε χωροφύλακες εἶχαν
σχηματίσει μιά συμμορίαν ποὺ μὲ
τὸ ἴδιον αὐτὸ τέχνασμα λήστευσαν
διαφόρους ξένους καὶ τοὺς σκότωσαν.

Σὲ διάστημα δύο ἐτῶν εἶχαν
σκοτώσει ἐξήντα ἀνθρώπους, με-
ταξὺ τῶν ὁποίων δύο γάλλους δη-
μοσιογράφους ποὺ εἶχαν πάει νὰ
παρακολουθήσουν τὸν Σερβοβουλ-
γαρικὸ πόλεμον.

Ὁ ὑπαστυνόμος μὲ τοὺς πέντε
χωροφύλακες καταδικάσθησαν ὅς
θάναντο καὶ ἡ ποινὴ τοὺς ἐκτελέ-
σθηκε τὴν ἀνοίξιν τοῦ 1888 ἐπὶ τὴν
κεντρικὴν πλατεῖαν τοῦ Πιρότ.

Τὰ «ΣΤΕΛΕΧΗ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ»

Κανένας ἔθνος δὲν καταβάλλει
τὴν φροντίδα ποὺ καταβάλλουν οἱ
Κινεζοὶ γιὰ τὴν ἀναγραφὴν καὶ
τὴν διατήρησιν τῶν χρονικῶν τῆς
αὐτοκρατορίας των ἀπὸ καταβο-
λῆς κόσμου.

Σὲ εἰδικὰ βιβλία, τὰ ὅποια ὀ-
νομάζονται «στοιλεχί» τῆς Ἱστορί-
ας, ὑπάλλουν ἐπὶ τοῦτον διωρι-
σμένοι καταγράφουν ἐλα τὰ με-
γάλα γεγονότα ποὺ συνέβησαν
κατὰ τὴν περίοδον τῆς βασιλείας
κάθε αὐτοκράτορος, καθὼς καὶ τὰ
μέτρα ποὺ ἐλήφθησαν ὑπὲρ τῆς
ἐνημέρωσιν καὶ τῆς πρόδου τοῦ
λαοῦ. Γιὰ νὰ ἐκασφαλίσῃται δὲ ἡ
ἀμερόληπτος καὶ δικαία ἀνα-
γραφὴ τῶν γεγονότων αὐτῶν, ἀ-
παγορεύεται στὸν αὐτοκράτορα
νὰ ἐλέγξῃ τὸ «στοιλεχί» τῆς Ἱ-
στορίας τῆς βασιλείας του. Μό-
νον ὁ διάδοχος του μπορεῖ καὶ
εἶνε καὶ ὑποχρεωμένος μάλιστα
νὰ τὸ ἔδῃ.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν
τιμὴν παλαιὰ βιβλία καὶ βιβλιο-
θήκαι. Πληροφορίαι εἰς τὰ
Γραφεῖα μας Λέκκ 7.

ΕΘΙΜΑ ΜΑΚΡΙΝΩΝ ΛΑΩΝ

Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

Μία περιεργωτάτη τελετή. Ἡ ἐπίσημος ἀποκήρυξις τοῦ Χριστιανι-
σμοῦ. Πατοῦν ἐπάνω στὴς εἰκόνας τῆς Παναγίας καὶ ἐπὶ σταυροῦς. Ἡ
συμπεριφορὰ τῶν Φραγκισκανῶν ἱερέων καὶ ἡ ἐξόντωσις τῶν Χριστιανῶν.

Μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἐτελε-
το καθὲς χρόνον ἐπὶ τὴν Ἰαπωνίαν
μὴ ἀπαισία τελετὴ διὰ τῆς ὁποί-
ας ἐξυβρίζετο καὶ ἐξηυτελλίζετο ἐ-
πισήμως τρόπον τινὰ ὁ Χριστιανι-
σμός.

Κατὰ τὴν τελετὴν αὐτήν, ἡ ὁποία
ἀρχίζει τὴν παραμονὴν καθὲς πρω-
τοχρονιάς, ὁ νικητοῦστος (ἐνα εἰ-
δὸς ἀστυνόμου τοῦ δρόμου) ἐκτε-
λοῦσε τὸ λεγόμενον «φτισατα-
μέ», δηλαδὴ κατέγραψε τὰ ὀνό-
ματα ὅλων τῶν κατοίκων τοῦ
δρόμου ποὺ ὑπῆγοντο ἐπὶ τὴν δικαιο-
δοσίαν τοῦ μὲ τὴν χρονολογίαν καὶ
τὸν τόπον γεννήσεως τοῦ καθενός.

Ἀφ' οὗ τελευτῶν ἡ καταγραφή, ἐ-
λάμβανε χώραν τὴν ἄλλην μέραν,
δηλαδὴ τὴν πρωτοχρονίαν, τὸ λε-
γόμενον «Ἰεσουμί», δηλαδὴ ἡ ἐ-
πίσημη ἀρνήσις τοῦ Χριστιανι-
σμοῦ.

Οἱ ἐπιφορτισμένοι νὰ κάνουν
τὴν πανηγυρικὴν αὐτὴ ἀποδοκιμα-
σίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἦσαν ὁ
δ τὰ νὸς (προϊστά-
μενος τῆς ὁδοῦ) ὁ
φ ε τ σ ι α (γραμμα-
τεὺς) καὶ δύο μ ο ν
α ν ο ι (πολιτοφύ-
λακες).

Ὅλοι αὐτοὶ ἀστυ-
νόμοι ὁδῶν, γραμμα-
τεῖς, πολιτοφύλακες
κλπ. φοροτρεφόμενοι με-
γάλους μισθοὺς ἐλάμβανον
σταυροῦς καὶ εἰκόνας τῆς Πανα-
γίας, ἐπίσης ἀπὸ μισθοῦντος, χτυ-
ποῦσαν σὲς πόρτες τῶν σπιτιῶν
τοῦ δρόμου τὸν μὲ τὴν σειράν καὶ
καλοῦσαν τοὺς ἐνοίκους ἔξω. Ἀ-
φ' οὗ ἀπέθεταν καταγῆς τὰς εἰκό-
νες τῆς Παναγίας καὶ τοὺς μισθο-
τρεφόμενους σταυροῦς, ὁ γραμματεὺς
ἐξερῶναι ἕνα-ἕνα τὰ ὀνόματα τῶν
ἐνοίκων ἀπὸ τὸν κατάλογον, ποὺ
εἶχε συνταχθῇ τὴν προηγουμένην.
Κάθε ἕνας ποὺ ἄκουε τὸ ὄνομα
τοῦ, ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ προ-
χωρήσῃ καὶ νὰ πατήσῃ ἀπάνου
στοὺς σταυροὺς καὶ σὲς εἰκόνας.
Τὰ μαρὰ, ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ
περπατοῦν, τὰ ὑποβάσταζαν ἀπὸ
τὰς μασχάλας καὶ πατοῦσαν καὶ ἐ-
κείνην. Τέλος ὁ οἰκογενειάρχης ἐ-
σφραγίζει μὲ τὴν σφραγίδα του τὸν
κατάλογον εἰς βιβλίον τῆς ἐκτε-
λέσεως τοῦ νόμου. Ἀν ἐντὸς τοῦ
ἔτους συνέβαινε νὰ πεθάνῃ κα-
νεὶς, οἱ οἰκεῖοι του ἦσαν
ὑποχρεωμένοι νὰ καλέ-
σουν ἀμέσως τοὺς ἀνω-
τέρω κρατικῶς ἀντιπρο-
σώπους καὶ νὰ τοὺς βε-
βαιώσουν ὅτι ὁ ἀποβιώ-
σας δὲν ἦταν Χριστιανός.

Ὁ διωγμός αὐτὸς τοῦ
Χριστιανισμοῦ ἐπὶ τὴν Ἰα-
πωνίαν δὲν εἶχε προκληθῇ ἐντε-
λῶς ἀπὸ θρησκευτικὸν φανατισμόν.
Τὴν ἀφορμὴν τὴν εἶχαν δώσει μὲ
τὴν συμπεριφορὰν τοὺς οἱ πρώτοι
Φραγκισκανοὶ ἱερεῖς ποὺ ἐπῆγαν
ἐπὶ τὴν Ἰαπωνίαν γιὰ νὰ προπαγα-
νίσουν ὑπὲρ τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ἀνθρώποι ὑπερόπτοι καὶ φιλο-
χρήματοι οἱ ρασοφόροι αὐτοὶ ἐ-
γέννησαν πολλὰς ὑπόνοιες σχετι-
κά μὲ τὴν ἀλήθειαν τῶν κηρυγμά-
των των ὁμώσως ἀπὸ τὴν ἀρχήν.
Ὅσοτος ὅμως εἶχαν κατορθώσει
νὰ προσηλυτίσουν ἀρκετὸν κόσμον.

Τὴν πρώτη ἀφορμὴν γιὰ τὴν
καταδίωξιν τοῦ Χριστιανισμοῦ
ἐπὶ τὴν Ἰαπωνίαν ἔδωκε ἕνας Πορτο-
γάλλος ἐπίσκοπος ὁ ὁποῖος ἐπι-
βαίνων μιά μέραν πολυτελεστάτου
δῆλματος, συνηντήθη ἐπὶ τὸν δρόμον
μὲ τὸν Σύμβουλον τῆς Ἐπικρατείας
ὁ ὁποῖος πῆγαινε ἐπὶ ἀνάκτορον.

Ὁ ἐπίσκοπος ἀντὶ νὰ κατεβῇ ἀπὸ
τὸ δχημά του καὶ νὰ προσφέρει
τὰ σῆμα τὸν σὸν Σύμβουλον τῆς
Ἐπικρατείας σύμφωνα
μὲ τὰ ἐθίμα τοῦ τό-
που, προσπέρασε ἀδιά-
φορος. Ὁ Σύμβουλος
θεωρῶντας τὸν ἐαυτοῦ
τοῦ προσβληθέντα ἀπὸ
τὴν συμπεριφορὰν τοῦ
κληρικῶν, ὑπέβαλε τὰ
παράπονα τοῦ τὸν αὐ-
τοκράτορα. Ἀμέσως ὁ
αὐτοκράτωρ ἔβλεπε

νῶν γιὰ τὴν προσβολὴν ἐξωφρε-
σε διὰ διατάγματος τὴν διδασκα-
λίαν τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας.

Μετὰ λίγους καιροὺς μερικοὶ
Φραγκισκανοὶ ἱερεῖς ἐτόλμησαν
νὰ κηρύξουν, ὅχι κρυφὰ ὅπως ἔως
τότε τὰ δόγματα τοῦ Χριστιανισ-
μοῦ, ἀλλὰ δημοσίᾳ. Καὶ ὅχι μόνον
αὐτοὶ ἀλλὰ καὶ ἀπεπειρομένη
σαν νὰ ἰδρύνουν ἐκκλησίαν ἐπὶ τὴν
πρωτεύουσάν τῆς Ἰαπωνίας, παρὰ
τὴν διαταγὴν τοῦ αὐτοκράτορος. Ἡ
περιφρόνησις αὐτὴ τῆς αὐτοκρα-
τορικῆς διαταγῆς ἐπέφερε τὴν ὀ-
ριστικὴν καταστροφὴν τοῦ Χριστι-
ανισμοῦ ἐπὶ τὴν Ἰαπωνίαν.

Μνησίδες δολοκλήρες Ἰαπῶνων
ποὺ εἶχαν προσχωρήσει ἐπὶ τὸν Χρι-
στιανισμό ἐσφάγησαν ἀγρίως ἀ-
πὸ τοὺς στρατιώτας καὶ τοὺς συμ-
πατριώτας των. Τὸ αἷμα ἐρεξε
σὲ ποτάμια στοὺς δρόμους καὶ
ἐπὶ δημόσιαις πλατείαις καὶ οἱ ἀ-
ποικοὶ Πορτογάλου ποὺ
βοσκοῦνταν ἐπὶ τὴν Ἰαπο-
νίαν καθὼς καὶ ὅλοι οἱ
Χριστιανοὶ ἱερεῖς ἐξο-
ρίστηκαν.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐ-
κείνην, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ
1597 καὶ ἐπὶ ἀμύπητους
αἰῶνας ἀργότερα ἐτελεῖτο

πᾶν δὲν εἶχε προκληθῇ ἐντε-
λῶς ἀπὸ θρησκευτικὸν φανατισμόν.
Τὴν ἀφορμὴν τὴν εἶχαν δώσει μὲ
τὴν συμπεριφορὰν τοὺς οἱ πρώτοι
Φραγκισκανοὶ ἱερεῖς ποὺ ἐπῆγαν
ἐπὶ τὴν Ἰαπωνίαν γιὰ νὰ προπαγα-
νίσουν ὑπὲρ τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ἀνθρώποι ὑπερόπτοι καὶ φιλο-
χρήματοι οἱ ρασοφόροι αὐτοὶ ἐ-
γέννησαν πολλὰς ὑπόνοιες σχετι-
κά μὲ τὴν ἀλήθειαν τῶν κηρυγμά-
των των ὁμώσως ἀπὸ τὴν ἀρχήν.

Ὅσοτος ὅμως εἶχαν κατορθώσει
νὰ προσηλυτίσουν ἀρκετὸν κόσμον.

Τὴν πρώτη ἀφορμὴν γιὰ τὴν
καταδίωξιν τοῦ Χριστιανισμοῦ
ἐπὶ τὴν Ἰαπωνίαν ἔδωκε ἕνας Πορτο-
γάλλος ἐπίσκοπος ὁ ὁποῖος ἐπι-
βαίνων μιά μέραν πολυτελεστάτου
δῆλματος, συνηντήθη ἐπὶ τὸν δρόμον
μὲ τὸν Σύμβουλον τῆς Ἐπικρατείας
ὁ ὁποῖος πῆγαινε ἐπὶ ἀνάκτορον.

Ὁ ἐπίσκοπος ἀντὶ νὰ κατεβῇ ἀπὸ
τὸ δχημά του καὶ νὰ προσφέρει
τὰ σῆμα τὸν σὸν Σύμβουλον τῆς
Ἐπικρατείας σύμφωνα
μὲ τὰ ἐθίμα τοῦ τό-
που, προσπέρασε ἀδιά-
φορος. Ὁ Σύμβουλος
θεωρῶντας τὸν ἐαυτοῦ
τοῦ προσβληθέντα ἀπὸ
τὴν συμπεριφορὰν τοῦ
κληρικῶν, ὑπέβαλε τὰ
παράπονα τοῦ τὸν αὐ-
τοκράτορα. Ἀμέσως ὁ
αὐτοκράτωρ ἔβλεπε

νῶν γιὰ τὴν προσβολὴν ἐξωφρε-
σε διὰ διατάγματος τὴν διδασκα-
λίαν τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας.

Μετὰ λίγους καιροὺς μερικοὶ
Φραγκισκανοὶ ἱερεῖς ἐτόλμησαν
νὰ κηρύξουν, ὅχι κρυφὰ ὅπως ἔως
τότε τὰ δόγματα τοῦ Χριστιανισ-
μοῦ, ἀλλὰ δημοσίᾳ. Καὶ ὅχι μόνον
αὐτοὶ ἀλλὰ καὶ ἀπεπειρομένη
σαν νὰ ἰδρύνουν ἐκκλησίαν ἐπὶ τὴν
πρωτεύουσάν τῆς Ἰαπωνίας, παρὰ
τὴν διαταγὴν τοῦ αὐτοκράτορος. Ἡ
περιφρόνησις αὐτὴ τῆς αὐτοκρα-
τορικῆς διαταγῆς ἐπέφερε τὴν ὀ-
ριστικὴν καταστροφὴν τοῦ Χριστι-
ανισμοῦ ἐπὶ τὴν Ἰαπωνίαν.

Μνησίδες δολοκλήρες Ἰαπῶνων
ποὺ εἶχαν προσχωρήσει ἐπὶ τὸν Χρι-
στιανισμό ἐσφάγησαν ἀγρίως ἀ-
πὸ τοὺς στρατιώτας καὶ τοὺς συμ-
πατριώτας των. Τὸ αἷμα ἐρεξε
σὲ ποτάμια στοὺς δρόμους καὶ
ἐπὶ δημόσιαις πλατείαις καὶ οἱ ἀ-
ποικοὶ Πορτογάλου ποὺ
βοσκοῦνταν ἐπὶ τὴν Ἰαπο-
νίαν καθὼς καὶ ὅλοι οἱ
Χριστιανοὶ ἱερεῖς ἐξο-
ρίστηκαν.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐ-
κείνην, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ
1597 καὶ ἐπὶ ἀμύπητους
αἰῶνας ἀργότερα ἐτελεῖτο

πᾶν δὲν εἶχε προκληθῇ ἐντε-
λῶς ἀπὸ θρησκευτικὸν φανατισμόν.
Τὴν ἀφορμὴν τὴν

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου
τοῦ σ' ἐν' ἀρχῇ, —

μικρές όρες, για να ποιμηθής μονο-
σπες στην κάμαρά του. 'Αργότερα, ο
παπας να πηγαίνει και τή νύχτα, ο
φου πήρε κρυφά τα ρούχα του και
το πράγματά του. 'Αφαντός ό ο
Ζοζέ Γιομέζ ! Κι' ή 'Ελβίρα ό
άργυσε να μάθει πως είχε ποθυλή-
θει στο σπίτι μιας φιλενάδας του
μίας νεαρής χήρας, που καθόταν μ
τη μητέρα της και τή μικρότερη ή
δελφή της. Μερικοί μάλιστα έλεγαν
πως όχι τή χήρα, παρά τήν αδελ-
φή της είχε φιλενάδα.

Τής ήταν διάφορο της 'Ελβίρας
'Ας είς όποιαν ήθελε, άς είχε κακό-
ή και τις δύο. Φτάνει να μην τή
έβρισκε στο μάτι της. Το μόνο που
έκανε, ήταν να καταγγείλει στήν 'Ε-
ταίρετά του ούσιαστικό αυτόν χωρι-
σμό και να ζητήσει να παίρνει τα πο-
σοστά της αυτή απ' ούθελας. Τό ή
πέτυχε μέ τήν επέμβαση του Μικέ-
λ Άνδρε, - Πάβλο Θερναντές ήταν τ
άλλοθιό του όνομα, - ένορισε πώ
μπορούσε να άρπαιήν από τήν ε-
παίρεια, - αϊ να κόψει τήν 'Ελβίρα
φίλη του. 'Αλλωστε τής έκανε πό-
τε, - εθγενικό όνομα, - όπό τήν κώ-
μερα που άρχισαν τή «αυτοεργασία»
Τόν έβρισε στή θέση του, όπως έβρι-

Στὸ τέλος, ἐκείνην του ὕμνου :
— Γιατί σὰς τὰ διηγῆθηκα
αὐτὰ ; Γιατί αἰσθάνθηκα τὴν ἀ-
πὴ νὰ ἐξαγισθῇ μπροστὰ στὰ
ταῖα σὰς κι' ἀνυποκρίνησα μὴ-
τὰ τὸ κῆρυξ ;... Δὲν ξέρω καλὴ
ἀγὼν... Ἀλλὰ δὲν ἤθελα, φαίνεται
ψεύγεται μὲ μιά τόσο κακὴ ἰδέα
μένει. Σὰς λογάριαισα, βλῆπτε.
τὴν ἀρχή, τοῦ χάρακα τὴν πιδ ἡ
ἐντύπωση. Μοῦ φανήκατε σὰν
ἄνθρωπος πού ἡ ἐκτίμησή του
ἦταν ἀπαράτηρη, ἡ τοῦλάχιστου
δὲν ἤθελα νὰ μέπαρῃ, νὰ με-
ρίξῃ ὅ, τι δὲν εἶμαι... Καὶ τώρα
εἶραστε φίλοι. Νομίζω δὲ πρὸς
Δὲν εἶν' ἔτσι ; — Ὅπως ἐγὼ σὰς
χώρασα ἀπὸ τοὺς ξένους πού
ζοῦν ἐν καθ' ἡμέραν, ἔτσι θὰ με ἐξα-
στασι πὰς ἀπὸ τοὺς συνερχο-
μου σ' αὐτὴ τὴ φοιχτὴ Ἑταί-
ρῳ βέβαια πᾶς καιρὸν σὰς τὸ
θὰ μαντεύσαστε πᾶς τὴν ὑπηρεσί-
ωις νὰ θέλω !
Ὁ Ἀγῆς αἰσθάνθηκα τὴν : καρ-

[illegible]

— Ὁ Ἄγγελος ἐξαναβρῆκε τοὺς φίλους
του στὸ θέατρο.
— Ὅριστε, κύριε, τοὺς εἶπε μπαί-
νοντας στὰ θεατρικά, ποὺ οἱ φόβοι
ραϊκοὶ καί... ντυμένοι! Κι' ἀπὸ τὴν
πορτοφόλι μου δὲν λείποναι παρὰ ὅσα
πληρώσει μοὶ δὲν λείποναι παρὰ ὅσα
— Ἀ! Σκαρὲς ὁ ἄνθρωπος!

— Έννοηται χάρισμα !
— Έννοηται ! απουκρίθηκε ο 'Α-
γίας. Μὰ δὲν σὰς εἶπα πὺς εἶνε μορ-
τὴ καὶ τὸς πρῶτος ; Δὲν εἶχε ἀνάγκη
αὐτὴ. Τὰ εἰς δὲν εἶχε ἀνάγκη, χαίρε-
ται τὴ ζωὴ της...
— Καὶ κάποτε μὴ μπορεῖ.
— Ὁχι, σὲ μὴ φιλικὴ της οἰο-
γένηται. Ἀλλὰ δὲν εἶδα πανέναν. Μὰ
δέχεται μὲν σὺ φιλικὴ της οἰο-
— Καὶ δώσατε τὸ σαλονάκι της.
— Βεβαίως. Ἄλλο ὁρνεβεῖ ;
— Καὶ ἐλπίς ! ἄλλο ὁρνεβεῖ ;
— Νάλι προσκόμματα...
— Ἄ, ὅχι, φέρεται
— ἔτσι... ὅχι, φέρεται

[illegible][illegible]

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἔλεγε: «Ὁ Θεὸς ἀντί της δέσπας, ἤλπισε σὲ ἐν μισ». Μποροῦμε νὰ πᾶμε
Εἶπε ἀπάνω ἡ... ἡ δασκίνοιν
σὸς;

Ὁ Πάβλος Φραντζέσκis, ποιη-
κρίτης, πούνησε πέντ' ἔτη φορ-
μοῦ, τοῦ, σὲ νῆμα. «Πο-
τανήσους! Νὰ πᾶς ποροῖς
τῶρα καὶ τὸ δῶματ' ἡμῶν...
Ἄμα, τὸν κῆρα. Καὶ νῆμα

Ἀγῆς τὸν καταστάσει καὶ καὶ
τὰ φτωχόροστα, τὰ γερά
καὶ τὸ φραγμένο ρουστίκι τοῦ
τοῦ ὀπλητῆ, δίδωνε τῶρα τὸν
ριο, ποὺ κρυφόρραζε ἀπὸ ἀγαν
ἐκ μπροστὰ στὸ θράσος αὐτοῦ
παληόπαιδου. Ἄλλα τί νὰ
Ἀπαίτηση τῆς Ἑλβίρας νὰ ρη
ἦσαν οὕτε τοῖρα τῆς νεφαλῆς
«Ε, ἂν δὲν ἦταν αὐτό ! Ἄντι
μουνὰ τὸ παράλι του, ὁ κ. Π
Φεργανιᾶς θὰ μουνούσε τῶρα τ
για του καὶ τὰ πόδια του...

Ἐπιτελοῦς αὖτε :
 — Ναί, ἡ σενοριτα εἰν' ἀπὸ
 ἀλλ' ὁύτῃ τῇ σιγῇ δὲν μπορεῖ
 — Θὰ εἶνε ἴσως πὰρ τὸ θεοῦ.
 εἶπε δ' Ἀγης εἰρωνικῶς.
 — Ἀκριβῶς, κερὶ τοῦ. « Πῶς
 ἀρχήσαται. Ἡ ἐπίσκεψις σὴν φυλὴν
 πρόκειται ν' ἀναβληθῇ.
 — Γὰρ τὸ ἀπόγευμα ;
 — Ναί... ἂν θέλατε τ' ἀπόγευμα
 — Καὶ ὁ πλειστηριασμός ;
 — Ἀσπιο. Τώρα δὲ μὰς μὴν
 πῶς θὰ γίνῃ ἀσπιο.
 — Ὡραία ! Τώρα θὰ σὰς πῶ
 καλλίστα νὰ πῆτε σὴν σενοριτα.
 θέλει νὰ τὴν ἱδῇ ὁ κ. Μάρκο.
 « Ἀρ' ἀκούσῃ τὸ νομὰ μου, θὰ δι-
 τὸ θεοῦ της, ὅπως χθές, καὶ θ
 δεχθῇ.

Πάλι ὁ Μιμάλω ἀρχήσας ἡ ἀπα-
σι. Κοινοῦσε τὸ περὶ αὐτοῦ. Ὁ
ἀπὸ τῆς φορᾶ δὲ μόνον μὲ ὁ
παρὰ τὴν πόλιν συγκαταλεγμένο
καὶ ἀπειλητικὰ.

Ὁ Ἄγιος ἄγγεισε ἀπέβη τὸ πνο-
τον. Ἄν ἀρχίσαι ὁ ἐκνήχησεν
τὸ πρῶτον καὶ ἔξ γινόνταν ὅ, τι δ.
Ἄλλα δὲν ἐχρυσίσθη. Ὁ Μιμ-
σὰ νὰ θυμῆθη καὶ πᾶς δὲν
ροῦσε νὰ μάρη τίποτα, ἐπαφ-
μουνήματα τοῦ κεφαλῶ καὶ πᾶς
λειο ὕψος ταπεινοῦ καὶ πιστοῦ
ρότης, ἀποκρίθηκα :

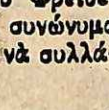
(Ἄπολυτοι)

*Ένας άφανής ήρωας πού ίδρυσε τὸ πρῶτο ἀποικιακὸ κράτος τῶν Πορτογάλων στὴν Ἰνδία. Ὁ ἄνθρωπος πού ἐργάστηκε σ' ὅλην του τὴ ζωὴ γιὰ νὰ πλουτίσουν καὶ νὰ δοξαθοῦν ἄλλοι, ἐνῶ αὐτὸς πέθανε πᾶμπόνητος καὶ ἀδόξος. Τὸ ποτήρι τῆς ἀχαριστίας. Ἡ θεοποίησις μετὰ θάνατον, κλπ.

Είπε αρκετά γνωστά από την
Ιστορία, τα θαλασσινά κατορθώ-
ματα των Πορτογάλων κατά το
15ο και 16ο αιώνα, που ἐνέπνευ-
σαν σ' ἕναν από τους μεγαλείτε-
ρους ἐπικούς ποιητάς τοῦ μεσαί-
ωνος τὸν Καμόενς τῆς ἀθάνατης
«Λουσιάδας» του.

Οἱ νέοι θαλασσινοὶ δρόμοι, ποῦ
ἔνοιξαν αἱ τολμηροὶ ἑκατοὶ θα-
λασσινοὶ, ἐγνώρισαν στὴν πα-
λαιὰ κόσμον τόσους καὶ τόσες φυ-
λές, ἀγνωστες ὡς τότε, ἔδωκαν
τὴ μεγάλη ὠθηση στὸ ἐμπόριο,
τὴ ναυτιλία, στὶς μεγάλες καὶ
καρπυφόρες ἐπιχειρήσεις, ἀφύ-
πνισαν τὸ πνεῦμα σὲ μιὰ καινούρ-
γη δράση πρὸ πλάστειά καὶ
κόρηψαν τὰ δῶρα τοῦ πολιτι-
μοῦ στὰ καθυστερημένα πλά-
σματα τῆς γῆς.

τα όνεματα του Κολομβού, του
 πλάσκο ντε Γκάμα, του Φρειδε-
 λίκου Μαγγελάνου κλπ. συνώνυμα
 έστι άνωτερο μπορεί να συλλά-
 βη ή ανθρωπινη
 αντασία σε τόληη,
 έθάρρος, σε αὐτο-
 υσία, θα πλανιαν
 αι αιώνια άπάνω
 τὸ τις παραγμένες
 ελασσες, που υπό-
 ξαν σιην άταξία
 αι τους θύληση.
 'Αλλά μέσα στ'
 ένάτα αυτά γνώ-
 στα πόρνη και πό-

οι μεγάλοι δημιουργοί των ἀ-
δικιακῶν κρατῶν δὲν ἔχουν λη-
συνθῇ! Καὶ ἡμῶς γιὰ νὰ δημι-
ουργηθοῦν τὰ κράτη ἐκεῖνα γιὰ
ὅποταχθοῦν νὰ πιθερχήσουν
νὰ συγκροτηθοῦν αἱ κοινω-
νιᾶ ἀνθρώπων βάρβαρες καὶ ἀπο-
κευτες καὶ πρωτόγονες φυλές,
νὰ ἔφτανε μονάχα ἡ τέλμη καὶ
αἱς δυὸ ἄλλες σφατηγικαί
εἰς. Μαζὺ μ' αὐτὰ χρειαζόν-
ται ἀπαράτητα καὶ λαχυράτατος
λιτκὸς νοῦ.

Ἰνκας ἀπὸ τοὺς μεγάλους αὐ-
 τοὺς ἔχχαμένους δημιουργοὺς
 καὶ εἰς Ἄλμπουκρην, ὁ κύ-
 ρος ἰδρυτὴς τοῦ ἀπεικτικοῦ κρά-
 τος τῶν Πορτογάλων στὴς Ἰν-
 κας. Ὁ μέγας αὐτὸς στρατιωτι-
 πολιτικὸς ἀνὴρ μὲ τόλμην ἀφά-
 ντην, ἀφού κατέλαβε τὴν Σακο-
 κα στὴν εἰσοδο τῆς Ἐρυθρᾶς
 ὁράσεως καὶ τὴν Ὀρμουζ στὴν
 εἰσοδο τοῦ Περσικοῦ κόλπου ἐν-
 ῥύματι τοῦ βασι-
 λεύους τῆς Πορτογα-
 λίας, ἐκλείπει πρὸς
 τοὺς ἑλπίδας τῆς Πατρίδος
 καὶ ἀποβλέπει τοὺς δρό-

μους προς τις Ἰνδίες. Ἦντε ἀφάν-
 στερες ἢ προσπάθειες του γὰ τὴ
 στερεοποίηση του ἀποικιακοῦ
 κράτους μέσα στὸ ἀγρίους καὶ τυ-
 φλωμένους ἀπὸ θρησκευτικὸ φανα-
 τισμό λαοὺς τοὺς ὁποίους ὑπό-
 ταξε ἄλλους μὲ τὴ βία καὶ ἄλλους
 μὲ τὴς εὐφυστάτες πολιτικές του
 διαβολές, ἀνσπείροντας μεταξὺ
 τους τὴ διχονοσία καὶ ἀφαιρῶν-
 τας τὴ σατανικὴ μέθοδο τοῦ
 «δαίρει καὶ βασίλευε».

Διότι καιρὸς μετὰ τὴν κα ἀλη-
ψιν τῆς Ὁρμούς, ὁ τότε σάκης
τῆς Περσίας ἔστειλε δύο ἀντι-
προσώπους του πρὸς τὸν ἄλ-
μπουκέρκην καὶ ζητοῦσε ἐτησίαν
ἀποζημίωση γιὰ τὴν ἀπεριέργειαν τὴν
κατοχὴν τῆς Ὁρμούς.

—Ὁρίσπε, τοὺς ἀπάντησε προθυ-
μότατα ὁ Ἄλμπουκέρκην, πᾶμε
νὰ θησαυροφυλάξιο ν' ἀποζη-
μιωθῇτε.

Καὶ πέρνοντας τοὺς δύο ἀπε-
σταμένους τοῦ Πέρσου μονάρχῃ,
τοὺς ὠδήγησεν ὁ ἕνα
ἀπόκριφο μέρος ὅ-
που ἦσαν ἡ ἀποθή-
κη πυρομαχικῶν.
Ἐκεῖ δειχνοτάτως
τοὺς ἔβαν τεράστιοι
σὼρὸς ἀπὸ μπόμπες
καὶ ὀβελίδες τοὺς
εἶπε :

— Ἴδου τὰ νομί-
σματα, μὴ τὰ ὀνόμα-
τα.

Οἱ ἀποσταλμένοι τοῦ σάχη ἐ-
σπευσαν νὰ φύγουν ἐντροπιοὶ ἀπὸ
τὸ μέρος ἐκεῖνο. Καί, ὅπως ἦταν
πολὺ φυσικόν, ἐδυστυχῶς βασι-
λεὺς τῆς Πορτοίας δὲν ἐπέμεινε
τίσιν αἰτήσεις τοῦ περὶ ἀποζη-
μιώσεως.

Ἄλλὰ μολοντί τὸ ἀποικιακόν
ἐκεῖνο κράτος τῶν Πορτογά-
λων ἐδημιουργήθη καὶ ἰσχυρο-
τάτην χάριν πρὸς κοινὴν ἀντι-
στάσιν.

την πολιτική μεγαλοφυΐα και τους αφάνταστους μόχθους του Αλμπουκερκή, ὁ ἄχαριστος, διεφθαρμένος της Πορτογαλίας διωρισμένος ἀντιδασκάλια στή νεοπαγή δασκοικία τῶν Ἰνδῶν τὸν νῦν Ἀλμπουκερκή.

«Ὡστόσο κι' ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἄχαριστοσύνη αὐτῆ τοῦ βασιλεῦς τοῦ γενναίου καὶ ἀφοιωμένου στὸ μακάθιον τοῦ σαρματίου, ἀνὰ τὴν τσακισμένη, δὲν τὴν κακοτυχίαν τῶν ἀπ' ἀσπρασιῶν καὶ τῶν χρόνων δὲν ἔπαυε ποτε γιὰ τὸ καλὸν μόχθῳ γιὰ τὸ καλὸν»

της πατρίδος του και τη δόξα
του ἀγαπίου ααθέντου του. Σά-
ρις στὸν ἀκάματον αὐτὸν ἤρωτα,
τὸ χρυσάφι τῶν Ἰνδιῶν, τὸ ἐλε-
φαντινόν και τὰ περίφημα ἀ-
ρωματικά, ἔρχισαν νὰ διοχετεύ-
ονται στὴς ἀγορὰς τῆς Πορτο-
γαλλίας. Καὶ ὅμως ὁ Ἀλμπου-
κέρη ἀπέμεινε πτωχὸς, ἀξιοθρή-
νητα σπινιάς.

Στά τελευταία του χρόνια μάλιστα υπέπεσε και στη δυσμενεία του βροχίλους και του άφρηθης κάθε αξίωμα. Τότε ο ήρωας, πνιγόντας τα δάκρυά του και σφιγγοντας στα χείλη του το ποτήρι της άχαριστίας είπε προς τον βασιλιά :

— Δε σέ χρειάζονται πειά,
Στόν τάφο, στόν τάφο γερω-κου-
ρασμένε...

Μετά λίγο καιρό πέθανε μέσα
σέ αφάνταστη φτώχεια καί θυ-
στωχία σέ ηλικία 72 χρονών, ά-
σημος, άγνωσμένος, πικραμένος.

Οι Ἰνδοὶ τόσο εἶχαν γοντευθῇ ἀπὸ τῆς ἀρετῆς του καὶ τοῦ χαρακτῆρα του, ὥστε τὸν εἶχαν πιστέψει γιὰ ὑπεράνθρωπο. Μετὰ τὴν θάνατόν του τὸν ἀνακήρυξαν ἡμίθεο καὶ ἐπὶ πολλὰ χρόνια πῆγαν νὰ σὲν τάφον του καὶ εὐσεβόλουντο τὴν προστασίαν τῆς εἰρήρᾶς· σιὰς τοῦ κατὰ τῶν ἀδικοῦντων Πορτογάλων.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΩΣ ΧΤΙΣΤΗΚΑΝ ΑΙ ΒΕΡΖΑΛΛΑΙ

Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Δαυὶδ
βίβου 13ου οἱ Βερσαλλίαις ἦσαν
ἀκόμη ἓνα μικρὸ καὶ ἀσήμαντ
χωριουδάκι, ὅπου συνηγαίνοντο οἱ
διάφοροι κυνηγοὶ καὶ ἐξωρμούσα
πᾶσι τὰ μακρυνὰ καὶ γεμάτα περι
πέτειες κυνήγια.

Εάποτε πέρασε από το χωριό
ουδάκι αυτό και ο Λουδοβίκος
14ος με τους κυνηγούς του να
τόσο μαγεύτηκε από τις φυσικές
ομορφίες του, ώστε άμείστος άπο-
φάσισε να το μεταβάλει σε μια
μεγάλη πόλη. Οι εργασίες εν-
θάρσως της νέας πόλεως άρχι-
σαν κατά το 1681, όδη την διε-
κινούσε το περιώφημο κατά την
έποχή εκείνη μηχανικεύ Ιουλί-
Μανσάρ και, χωρίς καμμία δι-
κοπή, εξακολούθησαν ως το τέλ-
 της βασιλείας του Λουδοβί-
14ου.

Στὸ θαυμάσιον αὐτὸ πρᾶσται
ὁ ἔβρωτης τοῦ βασιλεὺς ἔχων
καὶ ἕνα παλάτι, τὸ ὅποτον ὅσα
χίος 250 ἑκατομμύρια περι-
φράγη. Ἐπειδὴ τὸ μέρος ἦν
ἀνδρο ἀνοίξαν μὲ τὰ περὶ
μηχανήματα Μαρλὸ τοὺς φη-
σμένους πίδακες, τοὺς ὁποί-
οι σήμερα ἀκόμη θαυμά-
σοι ἀνισκῆπτονται τὸ ἀνεῖρω-
αὐτὸ πρᾶσται τοῦ Περσίου.

Τέλος ἡ Μερσεδὲς τοῦ εἶπε ..

δλους ὅσοι δοκίμαζαν νάνεικαταστή-
σουν ποντὰ της τὸν ἄπιστο σύζυγο.
Κι' ἡ ζωὴ αὐτὴ βεβαιολοηθεῖσιν.

Τὶ εἰπότες εἶπαρ ἡ δόσυντες Ἑλένη-
ρα; Ἰπποτά, ἀπολύτως! Δὲν ἔσαν,
ἡδυνάσι, παρὰ ἕνα πῶμα. Ὑποτε-
ταμένῃ σὲ μοῖρα τῆς, ἀκολούθου-
σε τὸ δρόμο ὅπου εἶχε καταφύγει νὰ
τὴ βάλῃ ὁ δαίμονος Γομφεῖ. Ἀλλὰ-
σε τὰ ποσοστὰ τῆς ἀπὸ τὴν Ἑται-
ρίαν ἡτανῶρα ὁ μόνος τῆς πόρος.
Ὅλα εἶχαν τελειώσῃ. Ἀν εἶπαι τὴν
παραίτησίν τῆς, θάναταζόταν νὰ
ποῦλησθαι τὸ σπῆτι τῆς, γὰ νὰ ἔχη
λίγον καιρὸ ὥστε ἦταν συνειδητομένη
νὰ ζῇ. Ἔπειτα θὰ πῆθαι τῆς πε-
νά. Νὰ ξαναπαρηγορηθῇ δὲν μπο-
ροῦσε, ἡ εὐχέλυστον ἦταν πολὺ
δυσκολο. Ὁ γάμος τῶν καθολικῶν
δὲν εἶχε διαζύγιον.

Αὐτὸ διηγῆθητε ἡ Ἐλβίρα Γαο-
μεῖς στὸν Ἅγην Μάρκορα. Δὶν τοῦ
τῷ εἶπε βάρβαρα ὅλα, ὅπως τὸ ἔξο-
τήσαμε μεῖς παραπάνω. Περιουσιό-
γηε στὰ κυριώτερα. Ὁ Ἅγιος ὁμοῦ
ἀνέστησε τὴ δουλειά, ἀνέπλεσε ὁ-
λοκλήρη τὸ θρόνα τῆς τοσοῦ ὁρίας
δοῦ ἀτυχῆς αὐτῆς γυναίκας, καὶ ἐ-
ξήγησε ὅλο τὸν πόνο ποὺ ἔδωχνε τὸ
πρόσωπό της, παραπάνω ὅταν χυ-
μογλοῦσε...

του σφιγμένη παύει στα πόδια τ'
Τού ήθελε να πέσει πη «σάγαπα»
«Έβριζας και να τής πη «σάγαπα»
Γιατί αληθινά καταλάβαινα, τώ
που έρασα και την Ισοροία της,
γι' ας τη γυνοίκα τον νυκτερινό
νας έρωτας, που ποτέ του δεν εί-
αυθαυγία ούτε για τη Νίνα ούτε
μια παρμιά... Άλλα θυμάθηκα
Μικέλε μου μαρτυρήθηκε. Δίν θα τ'
έρασε κι' ας τον στη θέση του δι-
λάλους; Γιατί τι θα βήματα να
«σάγαπα» του σά «σάγαπα»
Πώς ήθελε κι' ας τους να την κά-
φιλη σάν τους άλλους...
— «Α, βέβαια που μπορούμε να φέρ-
με φίλοι, της είπα μόνο. Πιστεύω
πως το θαρωπ τμή μου. Τις λίγ-
ήρες που πο θα ρεϊτα στήν 'Ισπανία
να πο έπαιρξανε να βλεποράσσεται
αυτήν στήν Ελλάδα, αλλά στή

...Καὶ τῆς συμπαθείας, πρόσθετα
Ἐλπίδα. Εἶνα παρηγόδιό νά σᾶ
ὀρέθω καί ποῦ νά βλέπετε ὀλοφά

[illegible]

ελεος το 'Αγης ελφονικια.
 — Άντριβος, κερεις μου. 'Επι
 άρχήσατε. 'Η άπιστοσυς στη φυλ
 ηρεμία ν' άναβληθῇ.
 — Για το άπόγευμα ;
 — Να... άν θέλατε τ' άπόγε
 — Και ό πλειστηριασμός ;
 — Αύριο. Τώρα δά μας μήν
 πῶς, πῶς γίνη αύριο.
 — 'Μωράτα ! Τώρα θά σᾶς π
 καλῶς νά πῆτε στη σενορίτα
 θέλει νά τήν ιδῇ ό κ. Μάρκο
 'Αρ' άκούση τδνορά μου, θά δι
 τό θαύ της, όπως χθές, καί θ
 δεχθῇ.
 Πάλι ό Μικέλο άρχισε ν' άπα
 ση. Κουνούσε τό κεφάλι του. 'Η
 αὐτή τῇ φορά δχι μόνο μέ όλ
 παρά μέ πολλῶς συγκρατημένο θ
 καί άπειλήται.
 'Ο 'Αγης άγγίξε άπέξω τό πισ
 του. 'Αν άγρίους ό εἰσέτιζοι
 τό τραβούσε κι' αὐς γινόταν ό,τι δ
 'Αλλά δέν έχρυσόδηκε. 'Ο Μικ
 σά νά θυμῆθηκε πάλι πῶς δέν η
 ροῦσε νά κάρη τίποτα, έπαφε
 μουνήματα τοῦ κεφαλιοῦ καί μέ
 λειο ύψος ταπεινοῦ καί πιστοῦ ὀ
 ρότη, άποκρίθηκε :
 ('Απολαυθεῖ)

οὐρηγοῦσιν τὰ κράτη ἀκείνη γὰρ
 νὰ ὑποταχθοῦν νὰ πειθαρχήσου
 καὶ νὰ συγκροτηθοῦν σὲ κοινω
 νίες ἀνθρώπων ἐάραρες καὶ ἀπο
 λитеυτες καὶ πρωτόβηρες φυλές
 δὴν ἔφτανε μονάχα ἡ τόλμη καὶ
 χίλιες δυὸ ἄλλες στρατηγικαὶ
 ἀρεταί. Μαζὺ μ' αὐτὰ χρειάζον
 ταν ἀπαράτητα καὶ ἰσχυρότατος
 πολιτικός νοῦς.

Ἔνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους αὐ
 τοὺς ξεχαρμένους δημιουργοὺς
 εἶνε καὶ ὁ Ἀλμπουκέρκη, ὁ κύ
 ριος ἱδρυτὴς τοῦ ἀπεικτικοῦ κρά
 τος τῆς Πορτογάλου στὴς Ἰν
 διες. Ὁ μέγας αὐτοῦ στρατιωτι
 κοπολιτικός ἀνὴρ με τόλμῃ ἀπάν
 τασεν, ἀφοῦ κατέλαβε τὴ Σοκο
 τάρᾳ στήν εἰσοδο τῆς Μερυθᾶς
 θαλάσσης καὶ τὴν Ὀρμούς στήν
 εἰσοδο τοῦ Περσικοῦ κόλπου ἐν
 ὀνόματι τοῦ βασι
 λῆως τῆς Πορτογα
 λίας, ἐκλείου πρὸς
 ὄφελος τῆς Πατρίδος
 τοῦ θλαύς τοὺς δρό

ὁ ἀποικισμὸς τοῦ σάχη ἔ-
 σπευσαν νὰ φύγουν ἐντροπὸν ἀπὸ
 τὸ μέρος ἐκεῖνο. Καί, ὥπως ἦταν
 πολὺ φυσικὸ, ὁ δυστυχὴς βασι-
 λεὺς τῆς Περούας δὲν ἐπέμεινε
 στὴν αἰτήσιν τοῦ περὶ ἀποξί-
 νώσεως.
 Ἀλλὰ μολοντί τὸ ἀποικισμὸν
 ἐκεῖνο κρᾶτος τῶν Πορτογα-
 λῶν ἀδημιουργήθη καὶ ὀστεροῦ-
 σις ἐβῆ χάρις στὴ γεννοιδίτητα
 τῆς πολιτικῆς μεγαλοφυΐας τοῦ
 αὐτοῦ ἀφάνεστατος μόχθους καὶ
 Ἀλμπουκέρκη, ὁ ἀχάριστος, δι-
 σκουλὸς τῆς Πορτογαλίας διώρισ-
 ῖς ἀντιδρασίᾳ στὴ νεοπαγὴ ἀ-
 ποικιλίαν τῶν Ἰνδῶν τὸν νῦν Ἀλ-
 γιέντα.
 Ὡστόσο κι' ἐπειτα ἀπὸ τὴν
 ἐπιχριστίαν αὐτὴ τοῦ βασιλέως τοῦ
 γενναῖος καὶ ἀφοιωμένος σὺν
 καθήκον τοῦ στρατιώτη, ἀν καὶ
 τσακισμένος ἀπὸ τὴν
 κίχουχλις τῶν ἐκ-
 στρατειῶν καὶ τῶν
 χρόνιαν δὲν ἐπαφεῖ
 μολοῦν γιὰ τὸ καλὸν

το 14ου. Στο θαύμασμο αυτό προάστει-
ο Ιβρυτίης του βασιλεὺς ἔχτι
καὶ ἓνα καλᾶτι, τὸ ποῖτον ἔστι
χίσε 250 ἑκατομμύρια περί-
φραγγα. Ἐπειδὴ τὸ μέρος ἦν
ἄνδρὸ ἀνοίξαν μὲ τὰ περίφη-
μα μηχανήματα Μαρλὸ τοῦς φη-
μένους πίδακας, τοὺς ποί-
σαι σήμερα ἀκόμη θαυμά-
σαι ἀπικέπτονται τὸ ἀνεύρω-
αὐτὸ προάστειο τοῦ Παρισίου.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΝΑΥΤΙΚΑ ΕΘΙΜΑ

ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΙΣΗΜΕΡΙΝΟΥ

Ο Βασιλεύς και κύριος των θαλασσών Ίσημερινός. Η θύελλα και το χαλάζι των... ξερών φασουλίων. Ένα μεγάλο καζάνι που χρησιμοποιεί για... κολυμπήθρα. Όπου στο κατάστρωμα συγκεντρώνονται όλα τα τέρατα της Έλληνικής Μυθολογίας. Ο ιπποκόμος του Ίσημερινού. Μία περίεργη πομπή. Το βάπτισμα, κλπ.

Πρό δέλιων ακόμη χρόνων επικρατούσε στους ναυτικούς δλης της Εύρώπης ένα περιεργότατο έθιμο, το όποιο κοντεύει πειδ σήμερα να εκλεφεί. Κατά το έθιμο αυτό, κάθε καινούργιο πλοίο που θα περνούσε για πρώτη φορά από τη νοτιή γραμμή του Ίσημερινού υπεβάλλετο σ' ένα είδος βαπτίσματος, το όποιο οι ναυτικοί αποκαλούσαν το «Βάπτισμα του Τροπικού». Από το περίεργο αυτό βάπτισμα δεν εξαιρείτο κανείς από τους αξιωματικούς, τους ναύτες, ακόμη και τους επιβάτες του πλοίου.

Προτού όμως ν' αρχίσω ή καθαυτό τελετή του βαπτίσματος, γίνονταν μία άλλη τελετή, παρασκευαστική τρόπον τινά. Ένας από τους αξιωματικούς του πλοίου κατέβαινε στην κομπίνα του και ντύνονταν με περίεργα και παρδαλά ρούχα με χτυπητόδες χρωματισμούς και διάφορα άλλα κατ'εξοχή φανταστικών τεράτων της θαλάσσης. Κόλλοιζε στο πρόσωπό του μία ψεύτικη μακρούλη γενειάδα, κάτασπρη σαν τόν άφρο των κυμάτων και μουστάκια, έπισης ψεύτικα. Φόρωνε κατόπιν τὸ στήθος του με τὰ παρὰσημα έδου του κόσμου, έβαζε στο κεφάλι του μία επιχρυσωμένη, ψεύτικη βασιλική κορώνα και μία μαγκούρα τυλιγμένη με χρυσόχαρτο του χοιρίμευ ως βασιλικό σκήπτρο. Έτσι ντυμένος και παρασημοφορημένος, έθύμιζε φυσικά τους άποκηράτους άποκηράτους, αλλά τὸ γεγονός εἶνε ότι παρίστανε τὸ... «Πατέρα Ίσημερινό». Αφού έτελειωνε τήν... παρδαλή τουζέτα του, με τή βοήθεια έννοείται και πέντε-έξη άλλων αξιωματικών και ντυτών, ανέβαινε από τήν καμπίνα του στη γέφυρα του πλοίου. Έκει έκαλούσε τὸν πλοίαρχο, ο όποιος παρουσιαζόμενος ενώπιον του Βασιλέως και Πατρός Ίσημερινού, έλάμβανε σέξι προσοχής και έφερνε τὸ χέρι του στο έλθιμο, περιμένοντας να λάβη διαταγές.

— Ποιὰς έθνικότητας εἶνε τὸ πλοῖόν, πλοίαρχε; ρωτούσε τότε ο «Πατήρ Ίσημερινός».

— Έλληνικής (ας πούμε), απαντούσε ο πλοίαρχος.

— Από που έρχεται; ρωτούσε πάλι ο Βασιλεύς Ίσημερινός.

— Από τήν Ελλάδα.

— Διέπλευσε άλλότε τήν επικράτειά μου;

— Ακόμη δεν έλθε τήν τιμή αυτή, απαντούσε ο πλοίαρχος, διατηρώντας πάντοτε τή στάση

της άπόφου προσοχής.

Δοιπόν, έτοιμασθήτε να με δεχέσθιτε έπισήμως σέ λίγο στο πλοίο σας. Θα σας στείλω όμως με τὸν ιπποκόμο μου προηγούμενος ένοσηραγιστους διαταγές. Πηγαίνετε! διέτασε ο Βασιλεύς και πατήρ Ίσημερινός, και ο πλοίαρχος, χαιρετώντας και κάνοντας κανονική μεταβολή, κατέβαινε στο κατάστρωμα.

Μετά ένα τέταρτο από τή μεγάλη γάμπα του πλοίου κατέβαινε ένας ναύτης που υπεδύετο τὸν ιπποκόμο του Ίσημερινού. Φορούσε μπότες ψηλές ο; τὰ γόνατα και κρατούσε στο χέρι ένα τεράστιο καμτσόκι. Μόλις κατέβαινε στο κατάστρωμα καβαλλίκευε τὸ θαλάσσιο έλλογό του, τὸ όποιο έπλούστατα ήταν έπισης ένας από τους ναύτες του πληρώματος, μεταμορφωμένος με διάφορα έδραματα και λείπια και με μία μάσκα σέ θαλάσσιο ιππο. Ο ιπποκόμος καμτσικίζοντας τὸν άέρα και πού και πού και τὸ έλλογό του, τὸ όποιο κάτω από τή μάσκα του μοιρομυδρίζε τὸν κόσμου τις δλαστήμιες και τις δριοιές, ένεχειριζε σὸν πλοίαρχο τὰς ένοσηραγιστους διαταγές του γηραιού βασιλέως, του Ίσημερινού.

Ο πλοίαρχος έκαλούσε τότε ο-λάγυρά του τὸ πλήρωμα και άποσφράγιζε μ' έπισήμως τή βασίλική διαταγή, τήν όποια έδιέβαζε εις έπήκοον όλων. Τὸ βασίλικό έγγραφο έλεγε τὰ εξής περίπου:

«Κύριε πλοίαρχε, Έπειδή τὸ πλοίο σας, τὸ πλήρωμά του και όλοι οι έπιβάται, έρχονται για πρώτη φορά στην επικράτειά μου, σὲ παρακαλῶ να μου υποβάλλετε ένοσηραγιστο κατάλογο όλων αὐτών, γὰ νὰ δεχθῶν τὸ έγιο βάπτισμα, που άνήκαθεν συνηθιστὸ να δίνω σέ όλους όσους για πρώτη φορά προσεγγίζουν τις άκτές μου.

«Ο Τροπικός»

Τήν έξαιρετική σοδρότητα της στιγμής συνεπλήρωνε έαφνική χάλαζα ξερών φασουλίων, με τὰ όποια τὸ πλήρωμα και οι έπιβάτες είχαν γεμίσει τις τσέπες τους και τὰ έρριχναν χουπτιές χουπτιές κατὰ τήν κεραλή του πλοίαρχου, του ιπποκόμου και του ιππου του.

Μία τέτοια αόβεια όμως δεν ήταν δυνατόν να τήν άνεχθῇ ο θαυμάσιος ιππος, ο όποιος υπάγετο στην ά-

μεση κυριαρχία του βασιλέως Ίσημερινού. Αφηνίασε, τινάζε και τὸν τὸν καθάλαρη του κι' άρχισε να κυνηγά πλήρωμα και έπιβάτες, φυσώντας σύγνεφα μαύρης καπνιάς από ένα τεράστιο χωνί, κατ'αλλήλως διασκευασμένο γὰ τὸ σκοπό αυτό. Τὸ πλήρωμα και οι έπιβάτες, που δεν είχαν καμιά διάθεση βίβλια να μεταβληθῶν από τήν καπνιά σέ έργάτες άνθρακωρυχείων, έξαφνίζονται μέσα σέ δυδ λεπτά!

Ο θαλάσσιος ιππος, κυρίαρχος πειδ του πλοίου, έρεχε ν' αναφέρῃ τὸ κοσμοϊστορικό γεγονός σὸν δὴγλό του αὐθέντη και πατέρα, τὸν Ίσημερινό.

Η Α. Μ. τὸν άκουσε χαϊδούοντας από ευχαρίστηση τή μακρούλη του γενειάδα.

Μόλις σκορούσαν τὰ σύγνεφα της καπνιάς, παρουσιάζονταν πρώτος ο ιερεύς του πλοίου, συνοδευόμενος από μερικὸς ναύτες ο; όποιοι βσταύσαν ο καθένας από τρεῖς-τέσσερες κουδέρτες. Μά τις κουδέρτες αυτές στήνονταν τὸν έκκλησιολας σέ μία άκρούλα του καταστρώματος. Μέσα σὸ έκκλησιό αυτό έτοπαθετὸ ένα μεγάλο καζάνι, τὸ όποιο οι ναύτες έγέμιζαν με νερό από τή θάλασσα. Έταν κολυμπή-

θρα, όπου τὸ πλήρωμα και οι έπιβάτες θα δέχονταν τὸ... άγιο και ιερὸ βάπτισμα του Ίσημερινού, του Μεγάλου Βασιλέως τὸν θαλασσών και κυρίαρχου όλων ζων και βρίσκονται, είτε στην επιφάνεια της θαλάσσης, είτε σὸς μάγους βυθούς της και σὸς σκοτεινὰ υποδρόχια σήλαιά της...

Ο παπῆς του βαπορίου, αφού έψαλε ένα άγιασμό, παρισταμένου δλοκλήρου του πληρώματος του πλοίου και τὸν έπιδατών, έφευγε άμέσως, πέρνοντας μαζί του τὰ ιερά του σκεύη και τὰ βιβλία του και άφίνοντας τὸς άλλους να συνεχίσουν τήν τελετή του βαπτίσματος.

Παρουσιάζονταν τότε από τὸ βέθος του καταστρώματος ο. μυλωνάς της Α. Μ. του βασιλέως Ίσημερινού, ο όποιος ήταν ένας ναύτης ντυμένος με παρδαλά ένοσηραγιστο ρούχα και αλωρωμένος από τὸ κεφάλι ο; τὰ πόδια. Βά-

διζε άκουμπώντας σ' ένα ραβδί κ' είχε τὸ κορμί καμπουριασμένο από τὰ χρόνια, άφου από τὸς αἰώνες έλεθε τὰ σιτάρια και τὰ κριθάρια του πατρός Ίσημερινού.

Τὸ μυλωνάρι άκοιλουθόσε και ο ιπποκόμος τὸν Βασιλέως, πεζός όμως αὐτῇ τῇ φορά. Ο μυλωνάρις και ο ιπποκόμος άνήγγελλαν τήν άφιξη του Ίσημερινού, ο όποιος, όπως λένε, βστειρα από όριω και πολύωρη σκίψη, είχε λάβει τήν άπόφαση να έπισκεφθῇ τὸ πλοίο και να τελῶσ τὸ βάπτισμα του πληρώματος και τὸν έπιδατών.

Τὸν Μίγαν Άρχοντα τὸν θαλασσών συνώδευαν άρκετοί ναύτες, προχειρίζόμενοι σέ... θαλάσιες νύμφες. Νατάδες και άλλα θαλασσινά και μή... τέρατα και σημεῖα της Μυθολογίας. Ακολουθούσαν δέ δέκα δώδεκα μικροί και μεγάλοι διαδόλοι, οι όποιοι κρατούσαν σάλπιγγες και σήμαιναν διάφορα... θούρια, έτελῶς δικής των έπινοήσεως ο; κάθε ένας. Αν σὸ πανδαίμονιο αυτό προσέθετε τις άγριοφωνάρες τὸν Τριτώνων, διότι από τήν συγκέντρωση αὐτῇ τὸν μυθολογικὸν τεράτων δεν έλειπαν βίβλια και οι Τριτώνες, καθώς και τὰ οδρλιάσματα της σειρήνος του άιμοπλοίου, θα λάβετε μία άμυδρά ιδέα του θορύβου που προηγέτο του... άγιου βαπτίσματος.

Στῇ μέση δλης αὐτῆς της έτελῶς άποκηράτικης συνοδείας προχωρούσε μεγαλοπρεπῆς με τὰ άπαstraπτόνα παρὰσημά του, με τὸ βασίλικό του διάδημα, με τή μακρούλη, κυματιστῇ γενειάδα του, κατ'αλλήλως, χιονάτη σαν τὸν άφρο τὸν κυμάτων ο Ίσημερινός, έχοντας σὸ πλάγι του—μὴ χειρότερα!—τόν... Θεὸν του Άδου Πλούτωνα. Γὰ μία στιγμή ο Άρχων τὸν θαλασσών διέτασε σιωπῇ. Τὰ εὐτοχέδια θούρια, τὰ μουγκρίσματα τὸν Τριτώνων και τὰ οδρλιάσματα της σειρήνος έπαυαν. Έπικρατούσε σιγῇ μερικὸν λεπτόν, όταν έξαφνα κάπου από τή γέφυρα άκούονταν τενεκεδρονκούσσαι. Ήσαν δὴθενήβροντες, τις όποτες άμέσως άκολου-

— Μάλιστα! απαντούσε ο πλοίαρχος.

— Μάλιστα! Μάλιστα! Είμαστε όλοι μας πρόθυμοι να δεχθούμε τὸ βάπτισμά σου, Πατέρα και Κύριε της ζωῆς μας, Ίσημερινέ.

Ένθουσιασμένος από τήν προθυμία τους ο Βασιλεύς Ίσημερινός τὸς έκανε νόημα ναύοιζον δεξιά και άριστερά, έτσι που να υπάρχη ελεύθερη είσοδος ο; τὸ βέθος του καταστρώματος, όπου βρίσκονταν τὸ έκκλησιόδιο με τὸ καζάνι, τὸ προχειρισθῆν εις κολυμπήθραν. Μόλις παραμέριζαν όλοι τους, ο Ίσημερινός συνο-

δευόμενος από τὸν Πλούτωνα και τή βασίλισσα, προχωρούσαν μεγαλοπρεπῶς πρὸς τὸ έκκλησιόδιο. Ο Ίσημερινός προσεποιετο έπιπένε λεπτά δτι ψελλίζει διάφορες εὐχές και δτι επικαλεῖται τις οδράνεις δυνατόεις να κατεβῶν και να εὐλογήσουν τὸ νερό του καζανιού. Έότερα έδραζε από τήν τσέπη του τὸν κατάλογο του πληρώματος και τὸν έπιδατών, που τὸς είχε υποβάλει ο πλοίαρχος και τὸς έκαλούσε έναν ένοσηραγιστό, άρχίζοντας από τὸν πλοίαρχο. Καθένας που προσήρχετο δέχονταν τὸ βάπτισμα. Αηλαθῇ τὸν άρπαζε ο Ίσημερινός, βοηθούμενος από τὸν Πλούτωνα και τή βασίλισσα και τὸν δαυτούσαν μαζί με τὰ ρούχα του σὸ καζάνι. Ένωσεται δτι οι έπιβάτες είδοποιούμενοι, φρόντιζαν να φορῶν τὰ πιδ παλῆα τους ρούχα. Αφού έτελειωνε τὸ βάπτισμα του πληρώματος και τὸν έπιδατών, έφτανε δέδαια και ή σειρὰ του κδρ Ίσημερινού, της δλοσίσης και του Πλούτωνα, της όποίας οί... νεοφώτιστοι περιέλουζαν από τὸ κεφάλι ο; τὰ νύχια, χύνοντας άπάνου του όλου τὸ νερό του καζανιού. Καθένας μπορεί να φαντασθῇ τὸ χάλι, σὸ όποιον καταντούσε μετά τή γενναία αὐτῇ ψυχρολογία ο Άρχων τὸν θαλασσών. Βασιλικά διαδήματα, πορφυρές, παρὰσημα, χρυσά σκήπτρα κλπ. κλπ. όλα καταντούσαν έλεινὰ και έξιοδάκρυτα.

Παραλείψουμε να σημειώσουμε δτι τὸ βάπτισμα τὸν κυριών, που θα όπηρχαν τυχόν μεταδῇ τὸν έπιδατόν, περιερίζονταν ο; έναν έλαφρότατο και θωπευτικὸτα ραντισμό του προσώπου και τὸν χειρῶν.

Μετά τὸ βάπτισμα, όπως συμβίνει άλλωστε σ' όλα τὰ βαπτίσματα, άκολουθούσε γενναίο φαγοπότι και γλέντι, συμπαρακαθμένων όλων. Τὰ έξοδα του γλεντιού αὐτοῦ ήταν εις όδρος του έδιοκτῆτου του πλοίου.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑ ΤΟΥΡΚΙΑ

ΤΑ ΣΟΥΛΤΑΝΙΚΑ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

Η πομπώδεις και μεγαλοπρεπείς φράσεις. Τὰ λεκτικά μπαχάρια και ζαρζαβάρια που άποπνέουν Ανατολίτικη χλιδή και πολυτέλεια. Προφώνησεις που καταλαμβάνουν τὰ δύο τρίτα του έγγραφου, κλπ.

Οι παλαιότεροι Τούρκοι δεν ήσαν μονάχα στά καρυκεύματα τὸν φαγητὸν δαφιλούτατοι. Ήσαν έξ ίσου δαφιλείς και στά καρυκεύματα τὸν λόγον. Φράσεις παραγεμίσμενες από λεκτικά μπαχάρια και ζαρζαβάρια και μυρουδιὰ που άπόπνεναν Ανατολίτικη χλιδή και πολυτέλεια. Φράσεις πομπώδεις και ήχηρές, προσφώνησεις σέ έκταση δλοκλήρου πυκνωτυπωμένης σελίδος, ήσαν στήν ήμερησία διάταξη.

Και δέ γίνονταν μονάχα στίς έδιοικτικές άλληλογραφίες χρήσιμες τὸν μεγαλοπρεπὸν και πομπώδεσάτων αὐτὸν φράσεων. Χωρίς καμιά φειδῶ τις χρησιμοποιούσαν και στήν κρατικῇ άλληλογραφίᾳ. Όπως όμως και τότε άλλα έτσι και τὰ φραστικά αὐτὰ λουλούδια, διαλεγμένα σὸς πιδ μοσκομύριστους κήπους μίας τεμπέλικης και παιχνιδ άρας φαντασίας, παράβηκαν σὸν μεταρρυθμιστικὸ πυρετό του Μομεταφά Κεμάλ. Τις πομπώδεις αὐτῆς φράσεις της κρατικῆς άλληλογραφίας δεν τις μεταχειρίζονταν μονάχα ή καιώτερες άρχές όταν άπευθύνονταν πρὸς τις άνώτερες, αλλά και ή τελευταίες, προκειμένου να άπειθυνθῶν πρὸς τις πρώτες και αὐτοί άκόμη οι Σουλτάνοι, άποτεινόμενοι έγγραφως πρὸς τὸς διαφόρους μεγιστάνες και κρατικούς λειτουργούς.

Γὰ να λάβετε μία άμυδρά ιδέα τὸν πομπωδεσάτων αὐτὸν προσφώνησεων, παραθέτουμε έδῶ μία άπ' αὐτῆς περμένη από αὐτοκρατορικό δάταγμα του Σουλτάνου Μαχμεδτ του Β', άπευθυνόμενου πρὸς τὸν Βεζύρη της, πρὸς τὸν Καδῇ του Γαλατῆ της Εων)πέλεως και πρὸς τὸν Έφορον και έπόπτην τὸν αὐτοκρατορικὸν αἰκοδουμόν.

Η μεγαλοπρεπῆς προσφώνησεις, μεταφρασμένη στήν καθαρεύουσα γὰ νὰ διατηρῇ καί από τὸ πομπώδες καί... πομπολυγώδες τὸ πρωτοτόπου έχει ως εξής:

«Ένδοξο Μου Βεζύρη, Έμπληρό μου Μουσῆτη, γνῶμον του πόρου, κυβερνήτη τὸν υποδρόχον του λαού, ο διά τὸν άπαιτοβόλοτό σου πνεύματος περσῶν τὰς σπουδαίας υποδράσεις τὸν άνθρώπων, ο διά της άνοδοῦς της αὐτοχλίας και της εὐημερίας, ο άποδιδανόντων τὰς δόδους της Αδής και τὸν Μεγαλειού, ο έξοσμένος με τήν ζωὴν τὸν ποιητικὸν της άγάπης του Άλλάχ, άρχηγὸ τὸν αὐτο-

κρατορικὸν Μου στρατοσράτῶν, ναύαρχε και τοποτηρητῇ τὸν θαλασσῶν Μου, Βεζύρη Μου Άχμὰτ Φεβζή πασά, διαμινάσι ο; Υφιστος τήν δόξαν σου.

Και σὺ δικαιοτάτη τὸν δικαστῶν τὸν Μουσουλμάνων, βέλτεστε τὸν άρχόντων τὸν πιστῶν, πηγῇ της παιδείας και της γνώσεως, ο άφρον τὰς σφαιρῆς του Σοφῆ (ιερό δικαίου) και της πίσσεως, κληρονόμο τὸν γνώσαν τὸν προφητῶν και τὸν άποστόλων, πιστὸ τὸν ήδέρμηφ έλεος του άόιστου τὸν άνεληπτότων Μουλλά Έφάν, Καδῇ του Γαλατῆ, αὐξηθείησαν αἱ άρεταί σου.

Και σὺ καὶχρημα τὸν ενδόξων και άντίμων, ο συνειτὸν τὰς άπαινεσὰς εὐγενείς ιδιότητας, ο έχων τὸ άνεξέλητον έλεος του Άθανάτου Άλλάχ, έφορε τὸν Αὐτοκρατορικὸν άποδορῶν Άδδουλ Χαλίμ, αὐξηθείη της δόξα σου.

Αρα δς φθάσῃ τὸ Αὐτοκρατορικὸν μου μονόγραμμα έστῶσαν ύπιν γνωστὰ τὰς δόξαι σου...

Κοί άκολουθεῖ τὸ καίμενον του Διατάγματος, τὸ όποιο ή έκτασις εἶνε μόλις τὸ ένα τρίτον της προσφώνησεως.

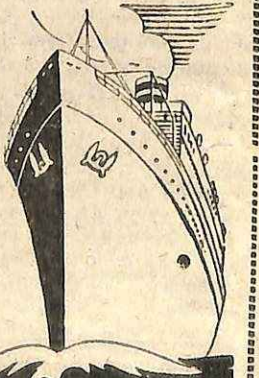
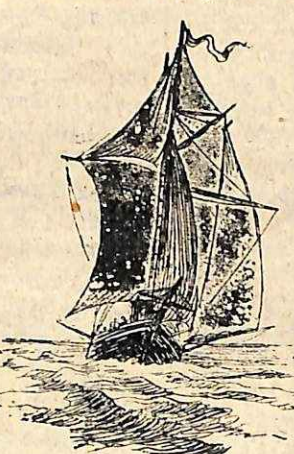
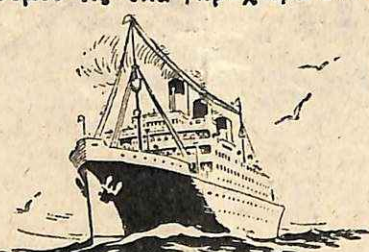
Οι ύπὸ στάμενοι Τούρκοι μεγιστάνες, δέζύρα, στρατηγοί, ναύαρχοι κλπ. προκειμένου να υποβάλουν άναφορά σὸν Σουλτάνο, τήν υποδίζουν σὸν... άναβολία του ή στῶς... περυσιτήρας τὸν άλόγου του. Έδῶ ή τυπικῇ φράσις:

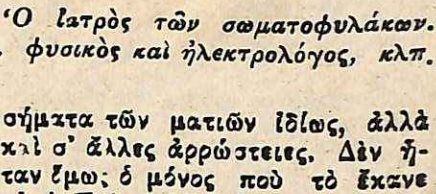
«Υποβάλω εις τὸν Αὐτοκρατορικὸν Έμὸν άναβολία»...

Η φρασολογία αὐτῇ με τήν άμήμητη διφιλία τὸν φραστικὸν μπαχαρικὸν και παραγεμισμάτων διετηρετο σ' όλα τὰ σουλτανικά έγγραφα μέχρι τὸν τελευταίου Σουλτάνου και Χαλίφ, που άνέτρεψε ο Μουσταφά Κεμάλ, με διάφορες τροποποιήσεις άνάλογα πρὸς τήν... ποιητικῇ έκαστοτε Σουλτάνου.

Απαγγελλόμενες ή φράσεις αὐτῆς στή γλυκεία και πλούσια γλώσσα τὸν μορφωμένων Τούρκων, άπέπνεαν μία πραγματικῇ μεγαλοπρέπεια, ή όποία έκανε δυνατό ή αίσθηση στῶς Άνατολίτες. «Αλλ' όλα αὐτὰ όπως και τότε άλλα έπέρσαν πειδ στήν ιστορία. Τὰ σκούβεις ή έκπολιτιστικῇ μανία του Μουσταφά Κεμάλ.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τιμήν παλαιὰ βιβλία και δλοκληροί βιβλιοθήκαι. Πληροφορίαι εις τὰ γραφεία μας Δέκα 7.

αυτό. Και πολλοί άλλοι γιγαντοί τότε χρησιμοποιούσαν τὸν ἡλεκτρισμὸν, χωρὶς ἔμωσιν εἶναι βέλπυς; γιὰ τὴν ἀποτελεσματὰ του. Ἰδὲ δὲ ἡ Ἀκαδημία τῆς Ρουάνης ἐπροκήρυξε σχετικὸν διαγωνισμόν στὸν ὅποιο ἔλαβε μέρος καὶ ὁ Μπαρ καὶ ἐβραβεύθη. Στὸ υπόμνημά του ἐπὶ τὸν ὑπάρχον σκέψεις καὶ παρατηρήσεις ποὺ εἶναι καὶ σήμερον ἀκόμη σωστὲς. Ευρ'ω; ὑπερτίθηξαι δεῖ ἀνίστασθαι

κπατάχρησης του ηλεκτρισμού, ότι
τόν μεταχειρίζοντο σεδόν βρόντο
σε κάθε είδους αρρώστεια, ενώ έ-
πρεπε να τον χρησιμοποιούν σε
ώρισμένες περιπτώσεις, και άνα-
λόγως των περιπτώσεων, να κx-
νονίζεται η ποσότης του ηλεκτρι-
κού ούματος

Αὐν τοῦ ἔβηκεν ὧ; τόσο ἐτι
 ἦταν ἕνας καλὸς γιατρός. Ἦθελε
 εἰ θεωρεῖται καὶ πρῶτης τάξεως
 φυσιοδίφης, ὁ καλύτερος τῆς ἐ-
 ποχῆς του. Γὰρ τὸ κατωρθώσας,
 ἔκανε τὰ πάντα. Ἐγκατέλειψε
 τὴν ἱατρικὴν καὶ τὴν πελατεία
 του, καὶ ὑπομένοντας μιὰ ζωὴν
 γεμιστὴν σιδηρῆς πενίας...

τὸν καιρὸν τοῦ στο ἐργαστήρι-
του, ὅπου κλεισμένος ἀπ' τὸ πρῶ-
τὸν ὡς τὸ βράδι κατεγίνετο μὲ δια-
φορὰς ἐπιστημονικὰς ἔδρευεν.
Ἀπ' τῆς ἐργασίας αὐτῆς τοῦ
Μαρκὰ τίποτε σχεδὸν δὲν σώζεται
σήμετι. Δὲν ἦταν καμμιὰ σπου-
δαία. Ἐνὰ πρᾶγμα, ὅπως, κά-
νει ἀντόπισι: τὸ πᾶς κατεγί-
νετο μὲ τὴν ἐργασίαν αὐτήν.

νότανε κατά προτίμησιν μη τὰ δυσκολώτερα προβλήματα, ἐκεῖνα ποὺ ξεπερνῶσαν τὴς ἐπιστημονικῆς του δυνατότητος.

Μελετοῦσε ἐξάφνα τὴ φωτιά; Τὸ πρῶτο ποὺ ζήτοῦσε ἦταν νὰ προσδιορίσῃ τὴ φύσιν της. Καὶ δὲν ἀμφέβαλε ὅτι τὴν εἶχε βρεῖ. Τόσο δὲν ἀμφέβαλλε, ὥστε καὶ τὴν περιέγραφε ἀκριβῶς.

«Ὡ φωτιά εἶνε, ἔλεγε, ἓνα ὁ γρῶ, ὁ γρῶ πεπυρακτούμεν.

βρίσκοντες διάχυτο σε όλα τα σώματα, εις κατάστασιν ἀενάου κινήσεως.»

Μιά τόσο σοβαρή έπιστημονική ανακάλυψις μπορούσε να μελίσσει μυστική; Όχι βέβαια. Έπρεπε να την μάθουν όλοι οι άνθρωποι. Και η χάρση λοιπόν ορόφου του Μπαρτλεττ.

που προσπάρθηκες να δείξω το «πε-
πρωμένο» σου, υπό μορφήν ενός στε-
φανίου από κυματιστούς άτμούς.
Οι άτμοι αυτοί άρχα-άρχα δ-
ηλώνουν και τυλιχτηκαν γύρω από
την φαλάκρα του παριζιάνη.

...φίλος φί-

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΔΑ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Τ' απογευματινά φορέματα της εποχής γίνονται από μεταξινό βελούδο, από βελούδο έμπριμέ με λουλούδια ή με βούλες, από κρέπ-σατέν και από ζωρζέ, με χρώματα ανοιχτά ή μαύρα και άσπρα, συχνά δέ και δολοράρα.

Τα σχέδια των απογευματινών μας φορεμάτων είνε ωραιότατα. Γαργιρώνται κάτω με άκανόνιστες ντεκου-πύρ, με μακρυνά γιοντέ στο ένα πλάγι, με μικρά βολάν, με πάν, τα ό-ποια κυματίζουν ελεύθερα στο βά-δισμα, με πλισσέ και με σχέδιο μπλο-λερό στη ράχι.

Ένα έπανωφόρι του αυτού χρώ-ματος και από το ίδιο ή από άλλο ύφασμα—άπό ντρα ή από βελούδο—συνδυάζει το φόριμα και έναρμονί-ζεται με το σχέδιο του.

Συχνά το έπανωφόρι αυτό είνε ίδιο κάτω στο μπόρ, άλλοτε δέ πάλι άπολουθεί το κόψιμο της φούστας ή όποια είνε άνιση—πότε πιο μα-κρυνά πίσω και πότε στα πλάγια.

Έτσι λοιπόν και το έπανωφόρι γίνεται σύμφωνα με το φόριμα μα-κρύτερο στα πλάγια ή πίσω και σκε-πάζει έτσι την ούρά του φορέματος.

Όρατο φόριμα άπογευματινό γίνε-ται από κρέπ σατέν πράσινο ανοι-χτό, και βελούδο του αυτού χρώμα-τος. Η φούστα γίνεται από βελούδο, είνε ίση πίσω και σκεπάζεται έμπρός με μια τουνίκ από σατέν πιο μακρυνά στο ένα πλάι και έγκρυπτε στη μέση με μια πλατειά μπάντα από βελούδο.

Το κορμάκι πού γίνεται από σα-τέν έχει μπλολερό από βελούδο πολύ στενό έμπρός, ή μάλλον στα πλάγια έμπρός και μακρύτερο πίσω. Ένα βολάν από σατέν ή μάλλον ένα γιον-τέ, σχηματίζει έμπρός ένα είδος ζαμπώ.

Η ζώνη πού είνε ύψηλή και ντεκαπεί και γαργιρώνει στη μέση με μια μπάντα από βελούδο, κλείει στο πλάι με μια άγκυρά από αποτελούμε-νη από δύο κύκλους από ζάντ.

Τά μανίκια είνε μακρυνά, από σα-τέν, με πουανιέ κάτω από βελούδο. Ο μεγαλύτερος ντεκαπτερισμός ατέλης της: τουλάχιστον έτερος από το σχέδιο, είνε ότι το χρώμα της είνε πολύ ά-νοιχτό—πράσινο φωτεινό—δηλαδή ένα χρώμα το όποιο λίγο καιρό πριν δέν τολμούσαμε να το φορέσουμε παρά μόνο το βράδυ.

Τώρα θα πούμε και λίγα πράγμα-τα για τα καπέλλα.

Τά τελευταία Παρισινά μοντέλα είνε έργασμένα σάν μωσαϊκά, είνε δηλαδή έγκρυπτε από κορμάκια δια-φόρων χρωμάτων φέτρ.

Οι ντεκούπ σχηματίζουν διάφορα

σιοδίου Βενιμίν Φραγκλίνου έ- όποιος παρευρίσκειτο στην διάλε-ξη. Δέν είνε γνωστό αν οι άκροα-ται, και ιδίως οι φυσιοδίφαι που είχαν πάει ν' άκούσουν τον Μαρξ, έπιστεψαν στο «πεπυρακτωμένο ύγρό» του. Ο Μαρξ έν:ούτοις είχε ακράδαντη πεποίθηση στην ά-α- κάλυψή του» κινώντας δέ θα μπο-ρούσε να τον πείσει ότι δέν ήταν σωστή.

Μένει να εξετάσουμε άκμή την Μαρξ ως πολιτειολόγο, ως φιλό-σοφο και ιδίως ως λυσσαλέο πο-λίμιο των Άκρημικών. Άλλά γι' αυτά θα γράψουμε άλλοτε.

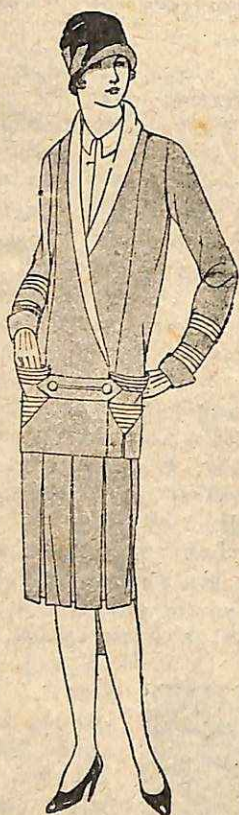
Μένει να εξετάσουμε άκμή την Μαρξ ως πολιτειολόγο, ως φιλό-σοφο και ιδίως ως λυσσαλέο πο-λίμιο των Άκρημικών. Άλλά γι' αυτά θα γράψουμε άλλοτε.

Μένει να εξετάσουμε άκμή την Μαρξ ως πολιτειολόγο, ως φιλό-σοφο και ιδίως ως λυσσαλέο πο-λίμιο των Άκρημικών. Άλλά γι' αυτά θα γράψουμε άλλοτε.

Μένει να εξετάσουμε άκμή την Μαρξ ως πολιτειολόγο, ως φιλό-σοφο και ιδίως ως λυσσαλέο πο-λίμιο των Άκρημικών. Άλλά γι' αυτά θα γράψουμε άλλοτε.

Μένει να εξετάσουμε άκμή την Μαρξ ως πολιτειολόγο, ως φιλό-σοφο και ιδίως ως λυσσαλέο πο-λίμιο των Άκρημικών. Άλλά γι' αυτά θα γράψουμε άλλοτε.

ΑΠΛΟ ΚΑΙ ΑΣΥΝΕΙΘΙΣΤΟ ΤΑΤΙΕΡ

Τατιέρ από βελουτιν γκρι-περλ. Τά ρεβέρ, ή τσέπες και τά μανίκια είνε από βελουτιν άσπρη και γαργιρώνται με βελονιές ίσως άπό γκρι-περλ ή τ' έ.

ΠΛΟΥΣΙΟ ΚΑΙ ΚΟΜΨΟ ΚΟΣΤΟΥΜΙ

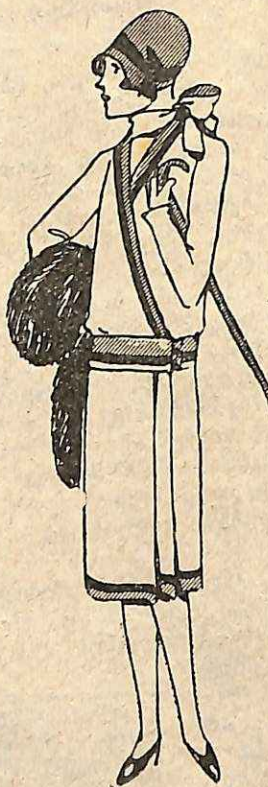

Κοστούμι από βελούδο χρώματος μπουρντό. Η φούστα είνε με πλισσέ. Η μπλούζα σχηματίζει ζανέτα πα-θώς τε'είναι με μια πλατειά μπάν-τα από γούνα γκρι.

σχέδια άπάνω στην καλότατα φ, στο μπόρ του καπέλλου.

Επίσης μερικές φορές σχηματίζουν

ΕΝΑ ΚΟΜΨΟ ΚΟΣΤΟΥΜΙ

Πολύ κομψό κοστούμι από άσπρη βελούδο, γαργιρισμένο με μπάντες από βελούδο μπλε σκούρο και μπλε άνοιχτό.

ΕΝΑ ΚΟΜΨΟ ΤΑΤΙΕΡ

Τατιέρ από λαϊνάς μπλε μαρέν. Ο γιακάς, τά ρεβέρ, τά μανίκια κάτω και οι τσέπες γαργιρώνονται με μετα-ξινό γκαλόν του αυτού χρώματος.

Η φούστα φαρδαίνει στο πλάγι με πλισσέ.

μια γιολάντα γύρω στη βάση της καλότατας. Βλέπουμε άκόμη φέτρ θαρ-πό, έγκρυπτε σε φέτρ γυαλιστερό.

Η Μενταίν

γούνα έγκρυπτε σε άπλό φέτρ ή βε- λούδο σε ταπέ.

Κάποτε το καπέλλο άποτελείται από παράλληλες μπάντες διαφόρων χρωμάτων ή από μπάντες φέτρ και βελούδο. Σε ένα άνοιχτόχρωμο φέτρ βλέπουμε βούλες ή λουλούδια από βελούδο, ή έπάνω σε βελούδο βλέπο-με μοτίφ από φέτρ πολύ τρυπητά.

Υάρχουν και καπέλλα από φέτρ δίχρωμη, ματωμένα έτσι, ώστε να φοριούνται και από τά δύο μέρη.

Πολλά καπέλλα από φέτρ γαργι- ρονται με νερβέρ και με πλισσέ, και είνε τραπαρισμένα έπάνω στο κα-πέλλο.

Άς μιλήσουμε τώρα λίγο και για τά φορέματα των παιδιών μας.

Η μόδα των μικρών δέν είνε παρά μια άντιγραφή σχεδόν, μία μι- μησης της μόδας των μεγάλων.

Οι φούστες των παιδικών φορεμά- των, όπως και των γυναικείων, είνε έφτες πιο πλαταές και άν φόρη- γαργιρώνται δέ με γιοντέ, με πλισσέ, με βολάν και με τσέπες. Έκείνα όμως πού δέν βλέπουμε καθόλου στα φο-ρέματα των μικρών κοριτσιών είνε τά μακρυνά πανιό και οι άσύρματες γαργιρές. Οι τάγιες είνε έπίσης πιο ύψηλες, και τά κορμάκια έχουν άρ- πωσμάν και πολλές φορές είνε με μπλολερό πίσω στην πλάτη. Οι για-κάδες είνε στρογγυλοί.

Τά άλλα φορέματα μ' λαϊνές γί- νονται όλοκληρα με πλισσέ ένω τά φορέματα από κρέπ-ντε-οιν έχουν φούστες όλες πλισσέ.

Με φορέματα από κρέπ-ντε-οιν τά μικρά κοριτσάκια φορούν εύχαρίστες ένα σουβέρ από μαλλί, από τέξερσεύ ή από τριέ.

Τά φορέματα για τέλα ές γίνον-ται από ταφτά, και σκεπάζονται με βολάν, ένα σχέδιο φορέματος στυλ της εποχής 1830 ή 1860.

Άν' έναντίας τά φορέματα από βελούδο και από κρέπ-ντε-οιν γίνον-ται σε σχέδιο μοντέρνο. Τά πρώτα γαργιρώνται με γιοντέ και με ρανσέτες από γκιπούρ, τά δε δεύτερα είνε πολύ πυκνά πλισσαρισμένα.

Τά συνθηδάρμα φορεμάκια γί- νονται πρώτα πρώτα από βαμβακερό βελούδο άπλό ή κατελέ, το όποιο είνε πολύ της μόδας έφτες. Το άπλό βελούδο είνε μαλακό και γίνε-ται εύκολα ντεκαπεί, το βελούδο κα-τελέ έχει το πλεονέκτημα ότι με τόν κα-τάλληλο συνδυασμό των γαργιρών του γαργι-εί ένα φόριμα χωρίς αυτό να χρειάζεται και άλλη γαργιτούρα και έτσι είνε και οικονομικότερο.

Στο ίδιο φόριμα από κατελέ το-ποθετούμε με διάφορες έγκρυστα-σιόν, γιοντέ, άρπιασράν κ. λ. π. τις γαργι-ές του ύφασματος λυζά, διαγω-νίως και ίσια.

Φορέματα λούσου-γίν-νται από βε- λούδο σιφόν, από βελούδο μεταξί-νέ, ή από πάν με χρώματα άνοιχτά και χτυπητά, έπίσης με άπό κρέπ-ζωρζέ και από ταφτά.

Τό μοντέρνο κατελέ βελούδο είνε γκριζό, μπλέ, καστόρι, και χρώματος φουντουκιού.

Δέν πρέπει να ξεχνάμε ότι παι-δικά καθημερινά φορεμάκια γίνον-ται και από γαργιρασμέν, από βουάλ, από καρίρι, από τέξερσεύ, από ποπελίν, και από τριέ. Σε αυτά πρέπει να προσθέσουμε και τά με διάφορα σχέδια ύφασματα τά σκα-τζέζιμα και τά έμπριμέ με βούλες και μοτίφ τά ριγιστά, τά καρσώ, και τά συνθεσμένα με μεταλλινές κλω-στές, από τά όποια γίνονται ή πολύ όμοια όλόκληρα κοστούμια ή μόνο χαρτωμένες γαργιτούρες.

Η Μενταίν

Η Μενταίν

Η Μενταίν

Η Μενταίν

Η Μενταίν

ΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ

ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΣΜΗΡΙΑ ΣΕΒΕΝΤΕΞ

Τά καλύτερα κασμήρια τά όποια έφθασαν μέχρι σήμε- ρον στην Έλληνικήν άγοράν είνε της μάρκας

ΣΕΒΕΝΤΕΞ

κατασκευάζονται με την τελευταίαν λέξιν της άγγλικής μηχανικής τέχνης

ΥΠΕΡΟΧΑ ΕΙΣ ΑΘΗΝ, ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ ΚΑΙ ΤΙΜΑΣ ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΓΟΝΙΣΜΟΥ

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ & ΛΙΑΝΙΚΗ

Όδός Βύσσης (έναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως)

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Θ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ

⌘ ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ ⌘
ΤΟ «ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»
ΤΟΥ 1929

ΘΑΥΜΑ ΕΜΦΑΝΙΣΕΩΣ, ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΩΝ

Γιὰ νὰ πεισθῇτε περὶ αὐτοῦ, σὰς πληροφοροῦμεν μόνον,
ὅτι τὸ ἐφετεινὸν Ἡμερολόγιον δὲν εἶνε μόνον ἀνώτερον ὅ-
λων τῶν προηγουμένων ἐτῶ , ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν ἡμερολο-
γίων ποὺ ἐξεδόθησάν ποτε εἰς τὴν Ἑλλάδ'.

Ἀποτελεῖ πραγματικὸν ἐκδοτικὸν θρίαμβον.

Συνεργάζονται οἱ διαπρεπέστεροι τῶν Ἑλλήνων λογίων, με-
ἐκλεκτὰ ἀνέκδοτα κομμάτια. Μεταφράσεις ἐκλεκταὶ τῶν ὡ-
ραιότερων λογοτεχνημάτων τῶν ξένων κρατῶν. Πλούτος ὡ-
ραίων εἰκόνων. Χάρτης πολυτελείας Γκλασέ. Ἐκτύπωσις καλ-
λιτεχνική. Ἐξώφυλλον πολύχρωμον κ.λ.π. κ.λ.π.

ΑΝΑΜΕΙΝΑΤΕ ΤΟ «ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΤΟΥ 1929

